

Категорія справи № 319/841/16-к: **Кримінальні справи (до 01.01.2019); Злочини проти правосуддя; Невиконання судового рішення.**

Надіслано судом: **01.03.2017**. Зареєстровано: **03.03.2017**. Оприлюднено: **09.03.2017**.

Дата набрання законної сили: **10.07.2017**

Номер судового провадження: **не визначено**

Номер кримінального провадження в ЄРДР: **не визначено**

КУЙБИШЕВСЬКИЙ РАЙОННИЙ СУД ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

Справа № 319/841/16-к

Провадження №1-кп/319/5/2017

В И Р О К

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

01 березня 2017 року

смт. Більмак

Куйбишевський районний суд Запорізької області в складі:

головуючого судді   Солодовнікова Р.С.,

за участі секретаря судового засідання   Костенко А.В.,

прокурорів   Сушка В.М., Шипка Д.В.,

потерпілого   ОСОБА_1,

представника потерпілого - адвоката   Коломоець І.В.,

обвинуваченої   ОСОБА_3,

захисника - адвоката   ОСОБА_38,

розглянувши у приміщенні Куйбишевського районного суду Запорізької області у відкритому судовому засіданні кримінальне провадження, внесене до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №12013080270000801 від 25 липня 2013 року, відносно:

ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженки смт. Куйбишеве Куйбишевського району Запорізької області, громадянина України, українки, що має вищу освіту, одружена, що має на утриманні двох малолітніх дітей, не працюючи, перебуває у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, проживає та зареєстрована за адресою: АДРЕСА_2, не судиму,

за обвинуваченням у вчиненні злочину, передбаченого частиною 1 статті 382 Кримінального кодексу України (далі - КК України), -

В С Т А Н О В И В :

24 жовтня 2012 року рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області, що набрало законної сили 10 грудня 2012 року, вирішено: встановити ОСОБА_1 можливість систематичних побачень з донькою ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_3, щосереді з 16-00 години до 19-00 години, щосуботи з 09-00 години до 18-00 години, без залишення дитини на ніч, у дні народження близьких

родичів (батька ОСОБА_1, бабусі ОСОБА_6, дідуся ОСОБА_15) з 09.00 години до 18.00 години; у канікулярні та святкові дні за домовленістю між батьками дитини та в будь-який інший час за домовленістю між батьками дитини; дозволити ОСОБА_1 сумісно з своєю донькою ОСОБА_5 без присутності матері ОСОБА_3. поза межами її проживання відпочивати за його вибором протягом двох тижнів два рази на календарний рік в літні місяці з попередженням матері ОСОБА_3 не менше ніж за два тижні про дату, з якої дитина разом з батьком буде відпочивати; зобов'язати ОСОБА_3 надавати дитину ОСОБА_5 для спілкування та сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1 без її присутності у встановлені судом дні та часи.

ОСОБА_1 отримав виконавчий лист №0813/1024/2012, на підставі якого 15 січня 2013 року відділом державної виконавчої служби Куйбишевського районного управління юстиції Запорізької області (далі - ВДВС Куйбишевського РУЮ) було відкрито виконавче провадження ЄДРВП №35985929.

26 червня 2013 року ОСОБА_1, згідно вимог рішення суду, надав до ВДВС Куйбишевського РУЮ листа щодо попередження ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) про запланований сумісний відпочинок з дитиною ОСОБА_5 поза межами її проживання, в період з 12 липня 2013 року по 25 липня 2013 року, з яким ОСОБА_3 (з 16.11.2013 ОСОБА_3) була ознайомена 27 червня 2013 року.

Після цього, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), діючи умисно, з метою подальшого невиконання рішення суду та створення штучних перешкод ОСОБА_1 для реалізації його права на спілкування з дитиною ОСОБА_5, а також права на відпочинок з дитиною у заплановані дні літнього періоду, після 05 липня 2013 року перестала водити дитину ОСОБА_5 до ДНЗ ясла-садка «Тополька» Куйбишевської селищної ради.

09 липня 2013 року, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), в період запланованого ОСОБА_1 відпочинку з дитиною, звернулась до психолога центру кризисної психології (м.Мариуполь) ОСОБА_9 з метою встановлення причин підвищеної тривожності і замкнутості дитини ОСОБА_5, де дитина знаходилась під амбулаторним наглядом по 20 липня 2013 року. При цьому, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) повідомила ОСОБА_9 неправдиві дані щодо негативної характеристики ОСОБА_1 як батька.

Після цього, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) діючи умисно, з метою подальшого невиконання рішення суду, отримавши висновок психолога щодо рекомендації ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) в інтересах дитини вести розмови з нею про наступні зустрічі з ОСОБА_1, про користь забирати дитину ОСОБА_1 на декілька годин для спілкування з дитиною, щоб наповнити її життя новими враженнями, на прохання психолога ОСОБА_9 зустрітися разом для налагодження відношення доньки до ОСОБА_1, відмовилась.

12 липня 2013 року, 13 липня 2013 року, 17 липня 2013 року та 24 липня 2013 року ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, діючи умисно, з метою не виконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, при участі державного виконавця ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11, за адресою будинок АДРЕСА_6, не надала дитину ОСОБА_5, 2008 року народження, для організації літнього відпочинку та спілкування ОСОБА_1, в зв'язку з чим ОСОБА_11 складено відповідні акти, а 12 липня 2013 року та 15 липня 2013 року, згідно ст.ст.11, 89 Закону України «Про виконавче провадження» винесено постанови про накладення на ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) штрафів та 24 липня 2013 року державний виконавець звернулась до Куйбишевського районного відділу Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Запорізькій області з поданням про притягнення ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) до кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Крім того, 31 липня 2013 року ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012, в період часу з 16 години до 19 години, за адресою будинок АДРЕСА_6, діючи умисно, з метою не виконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, не надала ОСОБА_1 для спілкування дитину ОСОБА_5, в зв'язку з чим державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 складено відповідний акт.

Потім, 31 липня 2013 року ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), діючи умисно, з метою подальшого не виконання рішення суду та створення штучних перешкод ОСОБА_1 для реалізації його права на спілкування з дитиною ОСОБА_5, не повідомивши ОСОБА_1 знялась з донькою з реєстрації місця проживання за адресою: АДРЕСА_6 та зареєструвала їх місце проживання за адресою: квартира АДРЕСА_2.

Крім того, 07 серпня 2013 року ОСОБА_3 (з 16.11.2013 ОСОБА_3), у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, в період часу з 16 години до 19 години, біля будинку АДРЕСА_6, умисно, з метою не виконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, не надала ОСОБА_1 для спілкування дитину ОСОБА_5, в зв'язку з чим державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 складено відповідний акт.

Допитана у судовому засіданні обвинувачена ОСОБА_3 свою винуватість у пред'явленому обвинуваченні не визнала. В судовому засіданні обвинувачена суду показала, що дитина відмовлялась йти до батька, однак вона її відводила до нього. Останні чотири роки батько за дитиною не приїжджає та не телефонує, про дитину не згадує, не вітає з днем народження. Не було ні дзвінків, не приїжджав. Останній раз, коли батько приїжджав, вона виводила дитину, яка сказала йому, що вона не хоче.

У подальшому, обвинувачена ОСОБА_3 на підставі ст.63 Конституції України давати показання усно та відповідати на запитання сторін кримінального провадження відмовилась.

З метою встановлення обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, відповідно статті 91 КПК України, для забезпечення повного, всебічного та об'єктивного розгляду, під час судового провадження були допитані обвинувачена, потерпілий, свідки, а також досліджені інші докази (у тому числі матеріали виконавчого провадження № 35985929 в оригіналі та оригінали документів, що містяться в матеріалах цивільних справ №0813/20124/2012 та №319/1043/14-ц, копії яких долучені до матеріалів кримінального провадження), відповідно до визначеного обсягу та в межах пред'явленого обвинувачення, висунутого ОСОБА_3, під час якого встановлено наступне.

В період з 23 лютого 2008 року по 11 листопада 2009 року, обвинувачена ОСОБА_3 (дошлюбне прізвище - ОСОБА_3) та потерпілий ОСОБА_1 перебували в зареєстрованому шлюбі. Від вказаного шлюбу мають малолітню доньку - ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_3 (т.1 а.с.228-230).

Після розірвання шлюбу між обвинуваченою ОСОБА_3 та потерпілим ОСОБА_1, їх батьками, склались вкрай неприємні стосунки, які вирішувались в тому числі і шляхом постановленням судових рішень.

Постановою Куйбишевського районного суду Запорізької області від 14 серпня 2012 року ОСОБА_3 була притягнута до адміністративної відповідальності за ч.1 ст.173 КУпАП (дрібно хуліганство) за те, що 05 серпня 2012 року, перебуваючи на території дитячого майданчика, розташованого по вул. Леніна в смт. Куйбишеве, висловлювалась брутальної лайкою на адресу ОСОБА_6 Рішення набрало законної сили 25 серпня 2012 року.

Рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року (справа № 0813/1024/2012), яке ухвалою апеляційного суду Запорізької області від 10 грудня 2012 року в частині позовних вимог залишено без змін, позов потерпілого ОСОБА_1 до обвинуваченої ОСОБА_3 про усунення перешкод у спілкуванні з дитиною та у її вихованні, стягнення моральної шкоди задоволено частково та вирішено: встановити ОСОБА_1 можливість систематичних побачень з донькою ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_3, щосереді з 16-00 години до 19-00 години, щосуботи з 09-00 години до 18-00 години, без залишення дитини на ніч, у дні народження близьких родичів (батька ОСОБА_1, бабусі ОСОБА_6, дідуся ОСОБА_15) з 09.00 години до 18.00 години; у канікулярні та святкові дні за домовленістю між батьками дитини та в будь-який інший час за домовленістю між батьками дитини; дозволити ОСОБА_1 сумісно з своєю донькою ОСОБА_5 без присутності матері ОСОБА_3 поза межами її проживання відпочивати за його вибором протягом двох тижнів два рази на календарний рік в літні місяці з попередженням матері ОСОБА_3 не менше ніж за два тижні про дату, з якої дитина разом з батьком буде відпочивати; зобов'язати ОСОБА_3 надавати дитину

ОСОБА_5 для спілкування та сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1 без її присутності у встановлені судом дні та часи. Рішення набрало законної сили 10 грудня 2012 року (т.1, а.с.192-198);

Ухвалою Куйбишевського районного суду Запорізької області від 30 травня 2013 року, на заяву ОСОБА_3 щодо неясності судового рішення в частині способу організації батьком відпочинку дитині протягом літа роз'яснено, що рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2013 року батькові ОСОБА_1 дозволено сумісно зі своєю дочкою ОСОБА_5 без присутності матері ОСОБА_13 поза межами її проживання відпочивати за його вибором протягом двох тижнів два рази на календарний рік в літні місяці з попередження матері ОСОБА_3 не менш, як за два тижні про дату, з якої дитина разом з батьком буде відпочивати. При цьому будь-яких обмежень щодо обрання батьком місця, порядку та способу організації відпочинку рішенням суду не встановлено. Рішення набрало законної сили 05 червня 2013 року.

Рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 28 січня 2016 року (справа № 0813/1024/2012), яке ухвалою апеляційного суду Запорізької області від 31 березня 2016 року залишено без змін, позов потерпілого ОСОБА_1 до обвинуваченої ОСОБА_3 про передачу дитини для проживання з батьком та стягнення моральної шкоди задоволено частково та вирішено стягнути з обвинуваченої ОСОБА_3 на користь потерпілого ОСОБА_1 10 000 гривень в рахунок відшкодування моральної шкоди на підставі ч.5 ст.159 Сімейного Кодексу України, у зв'язку із ухиленням ОСОБА_3 від виконання рішення Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року. Рішення набрало законної сили 31 березня 2016 року (т.1, а.с.206-213, т.2, а.с.6-7).

Судом, під час розгляду справи встановлено, що після набрання рішення Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року законної сили 10 грудня 2012 року, потерпілий ОСОБА_1 отримав виконавчий лист № 0813/1024/2012, виданий Куйбишевським районним судом Запорізької області 11 січня 2013 року про зобов'язання ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) надавати йому дитину ОСОБА_5 для спілкування та сумісного літнього відпочинку, після чого 14 січня 2013 року пред'явив його для примусового виконання до ВДВС Куйбишевського РУЮ.

15 січня 2013 року державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11, за виконавчим листом № 0813/1024/2012 на підставі заяви потерпілого ОСОБА_1 було відкрито виконавче провадження ЄДРВП №35985929.

Постановою від 15 січня 2013 року про відкриття виконавчого провадження державний виконавець ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 зобов'язала ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) надавати дитину ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7 для спілкування батьку: двічі на тиждень, у дні народження близьких родичів та для сумісного відпочинку протягом двох тижнів два рази на календарний рік в літні місяці.

Рішення Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року, після відкриття виконавчого провадження, добровільно виконувалось обвинуваченою ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) в частині надання дитини ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_3 батьку ОСОБА_1 для систематичних побачень щосередини з 16-00 години до 19-00 години та щосуботи з 09-00 години до 18-00 години, без залишення дитини на ніч, та у дні народження близьких родичів.

Так, за домовленістю між обвинуваченою ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) та потерпілим ОСОБА_1 на виконання рішення суду та для забезпечення участі батька у вихованні дитини було досягнуто згоди щодо порядку виконання рішення суду, а саме: у встановлений судовим рішенням день, потерпілий ОСОБА_1 дзвонив на телефон обвинуваченої, дізнавався про можливість забрати дитину та її місцезнаходження, після чого приїжджав та забирав дитину. Якщо день побачень припадав на середу - дитину забирав з дитячого садка «Тополька», якщо в суботу - за місцем проживання обвинуваченої: АДРЕСА_6, де йому дитину надавала мати обвинуваченої - ОСОБА_14, оскільки в суботу обвинувачена знаходилась на роботі.

26 червня 2013 року ОСОБА_1, у відповідності до вимог рішення суду, подав до ВДВС Куйбишевського РУЮ заяву щодо попередження ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) про запланований сумісний відпочинок з дитиною ОСОБА_5 поза межами її проживання, в період з 12 липня 2013 року по 25 липня 2013 року, з яким ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) ознайомилась 27 червня 2013 року, що підтверджено викликом державного виконавця від 27.06.2013

року № 3455/03-48 та письмовими поясненнями ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) від 11.07.2013 року (т.1, а.с.188 на звороті).

Після отримання обвинуваченою 27 червня 2013 року від державного виконавця ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 повідомлення про сумісний відпочинок ОСОБА_1 з дитиною ОСОБА_5, рішення суду в частині систематичних побачень батька з дитиною двічі на тиждень (щосереді та щосуботи), без залишення дитини на ніч, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) добровільно припинила виконувати.

Після чого, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), достовірно знаючи, що дитячий садок «Тополька» в смт. Куйбишеве є місцем зустрічей батька - ОСОБА_1 із дитиною - ОСОБА_5, 2008 р.н., за місцезнаходженням якого, у добровільному порядку обвинуваченою, за домовленістю із потерпілим, виконувалось рішення суду в частині систематичних побачень батька з дитиною, після 05 липня 2013 року припинила водити дитину ОСОБА_5, 2008 р.н. до зазначеного дошкільного навчального закладу.

Крім того, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), 09 липня 2013 року звернулась до Центру кризової психології м. Маріуполь для проведення психологічного дослідження ОСОБА_5, 2008 р.н., з метою встановлення причин підвищеної тривожності та замкнутості дитини, під час якого обвинувачена повідомила психологу ОСОБА_9 неправдиві дані щодо негативної характеристики колишнього чоловіка - ОСОБА_1 як батька.

Потім, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), достовірно знаючи, що відносно неї відкрите виконавче провадження щодо примусового виконання вищезазначеного рішення суду та про те, що з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року батьком дитини ОСОБА_1 планується сумісний літній відпочинок з донькою, завчасно до початку проведення психологічного дослідження, не повідомила державного виконавця ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 та потерпілого ОСОБА_1 про те, що з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року вона разом із дитиною планує відвідувати психолога та не надала графік таких відвідувань, однак ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), як боржник у виконавчому провадженні, згідно із ч.6 ст.11 Закону України «Про виконавче провадження» зобов'язана утримуватися від вчинення дій, які унеможливають чи ускладнюють виконання рішення.

Про відвідування психолога обвинувачена повідомила державного виконавця ОСОБА_11 письмово лише 11.07.2013 року, після чого про цю обставину дізнався сам потерпілий ОСОБА_1

При здійсненні неодноразових виїздів державного виконавця ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 12.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року, 31.07.2013 року та 07.08.2013 року за місцем добровільного виконання рішення суду обвинуваченою: ДНЗ ясла-садка «Тополька» смт. Куйбишеве, та за місцем проживання матері дитини за адресою: смт. Куйбишеве провулок Мирний будинок № 25, на вимогу державного виконавця, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) відмовилась надавати ОСОБА_5 батьку як для спільного двотижневого відпочинку без присутності матері, так і для систематичних побачень з батьком два рази на тиждень (щосереді та щосуботи), обґрунтовуючи свою відмову небажанням ОСОБА_5 їхати з батьком на тривалий літній відпочинок з 12 липня 2013 року по 25 липня 2013 року, небажанням спілкуватись з ОСОБА_1 та необхідністю проведення психологічного дослідження дитини щодо психоемоційного стану дитини та її відношення до двотижневого відпочинку з батьком.

Так, ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), достовірно знаючи про те, що за рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року, яке набрало законної чинності 10.12.2012 року, окрім спільного двотижневого відпочинку батька з дитиною, також встановлено обов'язок надавати ОСОБА_1 доньку ОСОБА_5 для систематичних побачень два рази на тиждень (щосереді та щосуботи), в період психологічного дослідження з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року, під приводом відвідування дитини психолога, маючи можливість самостійно встановлювати дні зустрічей дитини з психологом, без поважних причин, 13.07.2013 року на вимогу батька та 17.07.2013 року на вимогу державного виконавця відмовилась надати дитину батьку для спілкування, у дні та часи, встановленими рішенням суду, чим не виконала законних вимог державного виконавця.

Крім того, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), за результатами психологічного дослідження дитини ОСОБА_5, яке проводилось з 09.07.2013 по 20.07.2013 року, після отримання висновку психолога (21.07 -22.07.2013 року), в якому були зазначені рекомендації в інтересах дитини матері вести розмови з дитиною про наступні зустрічі з батьком та про бажання дівчинки відносно цих зустрічей, а також про користь забирати дитину ОСОБА_1 на декілька годин (2-3) для спілкування з дитиною, щоб наповнити її життя новими враженнями, маючи реальну можливість виконання рішення суду, на вимогу державного виконавця відмовилась надати ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5 24.07.2013 року, 31.07.2013 року та 07.08.2013 року для спілкування, у дні та часи встановлені рішенням суду, в тому числі 24.07.2013 року та 07.08.2013 року взагалі відмовилась повідомляти державного виконавця ОСОБА_11 про місцезнаходження дитини, чим не виконала законних вимог державного виконавця.

Крім того, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), після отримання висновку психолога щодо психоемоційного стану дитини (передневротичний стан та переживання гострого стресу), на прохання психолога ОСОБА_9, яка проводила психологічне дослідження дитини на замовлення самої обвинуваченої, зустрітись для налагодження відношень доньки до ОСОБА_1 відмовилась.

ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), достовірно знаючи, що відносно неї відкрите виконавче провадження щодо примусового виконання вищезазначеного рішення суду, 31.07.2013 року знялась з реєстрації за адресою: АДРЕСА_6 та змінила місце проживання разом із дитиною - ОСОБА_5, 2008 р.н. та зареєструвалась за іншою адресою: АДРЕСА_2, про що не повідомила батька дитини - ОСОБА_1 та державного виконавця ОСОБА_11, що є порушенням ч.5 ст.11 Закону України «Про виконавче провадження», відповідно до якої боржник зобов'язаний письмово повідомляти державного виконавця про зміну місця проживання чи перебування (у тому числі про зміну їх реєстрації) або місцезнаходження.

Виконавче провадження закінчено 15 серпня 2013 року, у зв'язку із неможливістю виконання рішення суду без участі боржника ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), на підставі п.11 ч.1 ст.49, ч.3 ст.75 Закону України «Про виконавче провадження».

Враховуючи викладене, суд приходить до висновку, що під час розгляду справи на підставі досліджених судом доказів встановлено, що ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), всупереч встановленим вимогам судового рішення Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24 жовтня 2012 року, яке набрало законної чинності 10.12.2012 року, маючи реальну можливість його виконання, без поважних причин, у встановлені судовим рішенням дні та часи, 12.07.2013 року відмовилась надати ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5, 2008 року народження для спільного відпочинку протягом двох тижнів у літній період з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року, та 13.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року, 31.07.2013 року та 07.08.2013 року за участі державного виконавця відмовилась надати ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5, 2008 року народження для систематичних побачень, при цьому відмовилась виконувати вимоги судового рішення та ухилилась від його виконання, чим перешкоджає законному праву ОСОБА_1 як батьку брати участь у вихованні дитини, що суперечить вимогам ст.157 Сімейного Кодексу України та рішенням суду, а також порушує і право дитини на її спілкування з батьком.

Зазначені обставини підтверджуються дослідженими в судовому засіданні доказами:

- показаннями потерпілого ОСОБА_1, який в судовому засіданні пояснив, що перебував з обвинуваченою у шлюбі, який був розірваний у 2009 році. Відносини з нею погані. Від шлюбу мають дитину - ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7. Рішенням суду встановлені дні побачень середа та субота, а також літній відпочинок 2 тижні. Після ухвалення судом рішення у 2012 році дитина обвинуваченою надавалась час від часу наступним чином: попередньо по телефону домовлявся з ОСОБА_3, після чого по середам забирав дочку з дитячого садка, а по суботам, коли обвинувачена працювала, забирав дитину у бабусі - ОСОБА_14 Дитину забирав до дому для спілкування, під час якого все було нормально. Після того, як він звернувся до виконавчої служби із заявою про літній відпочинок на морі (26.06.2013 року), обвинувачена подзвонила і запитала чи все буде нормально, хотіла теж поїхати, однак пізніше, після того як їй було відмовлено, сказала, що дочка не бажає їхати на море, після чого дитина його взагалі не надавалась, навіть для систематичних побачень. Вважає, що причиною цього є психологічний тиск на дитину зі сторони обвинуваченої та її родичів.

Також, вважає, що обвинувачена звернулася до психолога, щоб заплутати суд, оскільки на його пропозицію показати дитину психологу обвинувачена дитину не надала. Про зустрічі дитини з психологом у липні 2013 року обвинувачена його не повідомляла, дізнався про це від державного виконавця.

12.07.2013, 17.07.2013, 24.07.2013 року, 31.07.2013 року та 07.08.2013 року державний виконавець в його присутності зверталась до обвинуваченої з вимогами надати дитину, однак дитина ОСОБА_3 не була надана, про що складались акти та на обвинувачену накладались штрафи. 13.07.2013 року дитина йому не була надана. Причиною відмови ОСОБА_3 називала те, що дитина не бажає спілкуватись з батьком. В актах державного виконавця він розписувався, обвинувачена відмовлялась. Номер мобільного телефону обвинуваченої, на якій він раніше дзвонив та домовлявся з обвинуваченою про спілкування з дитиною, він надав державному виконавцю, яка потім сама дзвонила ОСОБА_3 при складанні актів.

Про зміну місця реєстрації обвинувачена ОСОБА_3 його не повідомляла, про це дізнався від свого адвоката та виконавчої служби у 2013-2014 роках, точно дату не пам'ятає.

Обвинувачена особисто говорила йому, що буде платити штрафи, однак дитину йому не дасть. Останнього разу дитина йому надавалась у червні 2013 року. Декілька разів до цього, при зустрічах з донькою, розмовляв з нею про сумісний літній відпочинок на морі з родичами, купив дитячий матрац та надувний круг, дитина була повністю згодна, чекала на відпочинок на морі та ніколи йому не казала, що не хоче їхати з ним на море протягом тривалого часу.

Раніше, коли донька йому надавалась, з нею спілкувався добре. Вважає, що обвинувачена тисне на дитину, щоб казала, що не хоче спілкуватись з батьком. З 2013 року донька відвідувала дитячий садок «Топольок», а після 05 липня 2013 року обвинувачена перестали водити до нього дитину, щоб він як батько не спілкувався з дочкою, вважає, що від нього дитину скривають, однак загрози від нього для дитини ніякої не має. Аліменти сплачує, заборгованості не має. Обвинувачена за власної ініціативи будь-яких намірів щодо місця побачення, часу спілкування з дитиною не висловлювала, не телефонувала йому та жодного разу не пропонувала дитину.

- виконавчим листом №0813/1024/2012, виданим 11 січня 2013 року Куйбишевським районним судом Запорізької області про зобов'язання ОСОБА_3 надавати дитину ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_3 для спілкування батьку ОСОБА_1 щосередини з 16-00 години до 19-00 години, щосуботи з 09-00 години до 18-00 години, без залишення дитини на ніч, у дні народження близьких родичів (батька ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_9, бабусі ОСОБА_6, ІНФОРМАЦІЯ_10, дідуся ОСОБА_15, ІНФОРМАЦІЯ_24) з 09.00 години до 18.00 години; для сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1 без її присутності поза межами проживання дитини за його вибором протягом двох тижнів два рази на календарний рік в літні місяці з попередженням матері ОСОБА_3 не менше, як за два тижні про дату, з якої дитина разом з батьком буде відпочивати. За змістом виконавчого листа місце проживання боржника ОСОБА_3 АДРЕСА_6. Рішення набрало чинності 10 грудня 2012 року (т.1, а.с.191);

- заявою ОСОБА_1 від 11.01.2013 року до ВДВС Куйбишевського РУЮ, яка зареєстрована відділом 14.01.2013 року, про прийняття до виконання вищезазначеного виконавчого листа №0813/1024/2012;

- постановою про відкриття виконавчого провадження від 15 січня 2013 року, яка винесена державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ ОСОБА_11 на підставі виконавчого листа №0813/1024/2012 та заяви ОСОБА_1 про примусове виконання від 14.01.2013 року. Відповідно до зазначеної постанови, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) набула статус боржника, а ОСОБА_1 статус стягувача у виконавчому провадженні №35985929. Адреса боржника: АДРЕСА_6. Боржнику надано строк для самостійного виконання до 22 січня 2013 року, із роз'ясненням наслідків добровільного невиконання рішення, права оскарження постанови державного виконавця про відкриття виконавчого провадження та можливості знайомитись з матеріалами виконавчого провадження в мережі Інтернет за ідентифікатором для доступу. Постанова про відкриття виконавчого провадження отримана обвинуваченою ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) 17 січня 2013 року, що підтверджено поштовим повідомленням, яке міститься у матеріалах виконавчого провадження (т.1, а.с.190);

- письмовою заявою потерпілого ОСОБА_1 від 26 червня 2013 року до ВДВС Куйбишевського РУЮ Запорізької області про необхідність повідомлення обвинувачену ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) щодо сумісного відпочинку з донькою ОСОБА_5 протягом двох тижнів без присутності матері з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року (т.1, а.с.188);

- довідкою ДНЗ ясла-садок «Тополька» Куйбишевської селищної ради Куйбишевського району Запорізької області вих № 01/13-08 від 12.03.2014 року, відповідно до якої ОСОБА_5, 2008 року народження була прийнята до ДНЗ «Тополька» 03 червня 2010 року. Дата останнього відвідування - 05 липня 2013 року;

- характеристикою ДНЗ ясла - садок «Тополька» на вихованку ОСОБА_5, про те, що під час відвідування дитини дитячого садка ОСОБА_5 проживає у сім'ї ОСОБА_3. Відвідувала садок з вересня 2011 року, останні 3 місяці садок не відвідує. Щодо загальної характеристики поведінки - прояв емоційних реакцій інколи нестабільний, може коливатись в залежності від обставин. Періодично у ОСОБА_5 спостерігались прояви замкнутості, сором'язливості, тривожності. У період, коли стосунки між батьками налагодились, і були більш стабільні та узгоджені, в дитині спостерігались позитивні зміни. ОСОБА_5 почувала себе у дошкільному закладі більш спокійною, впевненішою, радіснішою (т.1, а.с.202);

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 10 липня 2013 року, відповідно до якого при виїзді в 16-00 годин 10 липня 2013 року до дитячого садка «Тополька» встановлено, що ОСОБА_5 у дитячому садку відсутня, причина неявки до садку не відома;

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 10 липня 2013 року, відповідно до якого при виїзді за адресою: АДРЕСА_6 для здійснення контролю з виконання рішення суду встановлено, що дитину для побачень не надано. Акт складено в присутності потерпілого ОСОБА_1 та бабусь дитини: ОСОБА_6 та ОСОБА_14 (Т.1, а.с.187 на звороті);

- письмовими поясненнями ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) від 11 липня 2013 року про те, що вона повідомлена 27.06.2013 року про надання доньки для спільного відпочинку з батьком з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року, однак ОСОБА_5 категорично відмовилась відпочивати з батьком. Матері рекомендовано звернутись до психолога для з'ясування психоемоційного стану дитини та її відношення щодо двотижневого відпочинку з батьком ОСОБА_1, тому дитина буде знаходитись під наглядом психолога з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року з метою встановлення психологічного стану та подальшого складання висновку (т.1, а.с.188 на звороті);

- письмовою відповіддю Голови Куйбишевської районної державної адміністрації Запорізької області від 12.07.2013 року №79-М-048-2 на звернення ОСОБА_1 про те, що 02 липня 2013 року комісією у складі представників служби у справах дітей Куйбишевської райдержадміністрації та фахівця із соціальної роботи Куйбишевського районного центру сім'ї, дітей та молоді було здійснено перевірку умов проживання малолітньої ОСОБА_5 за зверненням матері - ОСОБА_3, в якій вона прохала провести бесіду з її донькою з приводу відпочинку з батьком в літній час протягом 2-х тижнів. В ході обстеження умов проживання було проведено бесіду з дитиною з питання встановлення думки дитини щодо двотижневого відпочинку з батьком ОСОБА_1, під час якої чіткої відповіді отримано не було. Дитина на питання «Чи хочеш ти відпочити з батьком?» відповідь «Ні», але не змогла висловити свою остаточну відповідь про причини такої відповіді. 03.07.2013 року службою у справах дітей ОСОБА_3 було надано відповідь на її звернення, в якій було викладено результати бесіди з дитиною та рекомендації щодо звернення до психолога, так як до компетенції служби у справах дітей не входить з'ясування думки та особливостей характеру та поведінки малолітньої дитини. Дана відповідь не є розпорядчим документом та жодним чином не суперечить рішенням судів відносно усунення перешкод у спілкуванні дитини батьком;

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 12 липня 2013 року, відповідно до якого 12 липня 2013 року дитина не була надана ОСОБА_1 для спільного відпочинку з батьком продовж двох тижнів з 12 липня 2013 року по 25 липня 2013 року (т.1, а.с.187).

- постановою державного виконавця ОСОБА_11 від 12 липня 2013 року про накладення штрафу на боржника за виконавчим провадженням - ОСОБА_3 у розмірі 170 гривень за те, що остання 12 липня

2013 року не було надано ОСОБА_1 дитину для спільного відпочинку з батьком продовж двох тижнів з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року включно (т.1, а.с.201);

- письмовою заявою ОСОБА_3 від 12 липня 2013 року про те, що 13 липня 2013 року вона не має змоги надати доньку ОСОБА_5 батькові у зв'язку із знаходженням на обстеженні у психолога з метою з'ясування психоемоційного стану дитини та її відношення до двотижневого відпочинку з її батьком ОСОБА_1;

- письмовою заявою потерпілого ОСОБА_1 від 13 липня 2013 року, відповідно до якої останній повідомив, що йому було відмовлено взяти свою доньку. ОСОБА_3 пояснила, що вона возить дитину до психолога, чим перешкоджає йому спілкуватись з донькою.

- постановою державного виконавця ОСОБА_11 від 15 липня 2013 року про накладення штрафу на боржника за виконавчим провадженням - ОСОБА_3 у розмірі 340 гривень за те, що остання 13 липня 2013 року не було надано ОСОБА_1 дитину для спілкування (т.1, а.с.201 на звороті);

- письмовими запереченнями на заяву ОСОБА_3 про оскарження дій державного виконавця від 01.08.2013 року вих. № 4030\03-48, складеними державним виконавцем ОСОБА_11, відповідно до яких за період з 15 січня 2013 року по 10 липня 2013 року боржницею ОСОБА_3 рішення суду в частині надання дитини ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7, для спілкування батьку ОСОБА_1 щосереди з 16.00 години до 19.00 години, щосуботи з 09.00 години до 18.00 години без залишення дитини на ніч; у дні народження близьких родичів (батька ОСОБА_1 ІНФОРМАЦІЯ_9, бабусі ОСОБА_6 ІНФОРМАЦІЯ_10, дідуся ОСОБА_15 ІНФОРМАЦІЯ_24) з 09.00 години до 18.00 години виконувалася.

26 червня 2013 року до відділу надійшла заява стягувача, про те що відповідно до вищезазначеного рішення суду він має намір взяти дитину для сумісного відпочинку без присутності матері поза межами проживання дитини в період з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року.

27 червня 2013 року державним виконавцем було направлено письмове повідомлення боржниці про наміри стягувача та викликано боржницю до відділу на 02.07.2013 року. При явці боржниці 02.07.2013 року на виклик мною було її ознайомлено с заявою стягувача про його наміри сумісного відпочинку з дитиною.

11 липня 2013 року боржниця надала пояснення, згідно яких дитина ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7, відмовляється від сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1 у період з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року і боржниця за рекомендацією комісії у складі представників служби у справах дітей Куйбишевської РДА та фахівця із соціальної роботи Куйбишевського РІД сім'ї, дітей та молоді вирішила звернутися до психолога з метою з'ясування психо емоційного стану дитини та відношення дитини до відпочинку з її батьком ОСОБА_1, у зв'язку з чим дитина з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року буде знаходитися під наглядом психолога, та просила відстрочити виконання рішення суду. Боржниці було роз'яснено, що вирішення питання щодо відстрочки виконання судового рішення відноситься до компетенції суду та рекомендовано їй з цим питанням звернутися до суду.

12 липня 2013 року стягувач звернувся до державного виконавця з усним повідомленням про невиконання боржницею рішення суду в частині надання дитини для сумісного відпочинку без присутності матері поза межами проживання дитини в період з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року.

12 липня 2013 року приблизно о 9 годині ранку державним виконавцем було проведено виїзд за місцем мешкання боржниці для перевірки вищезазначеної заяви стягувача. При цьому було встановлено, що дитина не була готова для поїздки з батьком на сумісний відпочинок, речі дитини не зібрані, дитина тільки прокинулася. Боржниця причини невиконання рішення пояснила тим, що дитина не хоче їхати з батьком відпочивати та знаходиться під наглядом психолога.

12 липня 2013 року державним виконавцем було винесено постанову про накладення на ОСОБА_3 штрафу у розмірі 170грн., відповідно до ч.1 ст.89 Закону України «Про виконавче провадження».

12 липня 2013 року боржницею було надано заяву про те, що 13.07.2013 року дитина не буде нею надана, у зв'язку з тим, що дитина буде знаходитися на обстеженні у психолога.

13 липня 2013 року стягувачем до відділу було надано заяву про ненадання йому дитини для спілкування, згідно вищезазначеного рішення суду щосуботи з 09.00 години до 18.00 години без залишення дитини на ніч.

15 липня 2013 року винесено постанову про накладення на ОСОБА_3 штрафу у розмірі 340грн., відповідно до ч. 2 ст.89 Закону України «Про виконавче провадження». В обох випадках боржниця не виконала рішення суду з неповажних причин;

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 17 липня 2013 року, відповідно до якого 17 липня 2013 року дитину не надано батьку для спілкування з 16-00 до 19-00 години(т.1, а.с.200);

- висновком психолога Центру кризисної психології (м. Маріуполь) ОСОБА_9, відповідно до якого 09 липня 2013 року до психолога звернулась ОСОБА_3 з метою встановлення причин підвищеної тривожності та замкнутості ОСОБА_5, 2008 року народження, проведена діагностика особистих властивостей, емоціональної сфери та досліджені взаємовідносини дитини із членами родини. Перша зустріч проходила близько години, інші зустрічі тривали протягом 30 хвилин. Дитина невпевнена, замкнута, відстає у мовному розвитку. Похмура та подавлена, при нормі 9-10 страхів для її віку, дитина має 19 страхів, що свідчить про передневротичний стан. Рідного батька дитина самостійно не називала, при запитуванні про батька ОСОБА_5 опускала голову та замовкала. Самими авторитетними фігурами в родині для неї є бабуся ОСОБА_14 та мама. Враховуючи відносини, що складені з матір'ю ОСОБА_3, батьком ОСОБА_20 та іншими членами родини в інтересах дитини ОСОБА_5 рекомендовано виключити дитину з конфлікту, створити мирну та спокійну обстановку. Дослідження підтверджує у дитини передневротичний стан та переживання гострого стресу. Надано рекомендації в інтересах дитини: матері вести розмови з дитиною про наступні зустрічі з батьком та про бажання дівчинки відносно цих зустрічей, та про користь забирати дитину ОСОБА_1 на декілька годин (2-3) для спілкування з дитиною, щоб наповнити її життя новими враженнями;

- довідкою, виданою психологом ОСОБА_9 про те, що доньки обвинуваченої - ОСОБА_5 перебувала під наглядом психолога Центру кризової психології в період з 09 липня по 20 липня 2013 року з метою встановлення психоемоційного стану дитини. Достовірність цієї довідки в судовому засіданні підтвердила ОСОБА_9 при допиті в якості свідка (т.1, а.с.98) ;

- показаннями свідка ОСОБА_9, яка в судовому засіданні пояснила, що працює психологом Центру кризової психології в м.Маріуполь. Стаж роботи психологом близько 23 роки. Приблизно в понеділок, точної дати не пам'ятає, до неї звернулась обвинувачена з метою встановлення психоемоційного стану дитини та можливості відправляти дитину на літній відпочинок з батьком. Мотивація матері була такою, що дитину не можна відпускати з батьком, вона турбувалася за її безпеку. В п'ятницю (12.07.2013 року) дитина повинна була їхати з батьком на відпочинок, обвинуваченій потрібна була причина не відпускати дитину.

Протягом неділі обвинувачена з дитиною приїжджали до неї приблизно п'ять разів. Їздили кожного дня та через день. Дні зустрічей призначала обвинувачена.

Дитині на той час було 4 роки. Дитина для свого віку тривожна, перелякана, небалакуча.

Під час тестування ОСОБА_5 встановила, що дитині заборонено говорити про батька та про його мати (ОСОБА_6), це дві заборонні фігури. Чи було здійснено на дитину психологічний тиск не відомо. Обвинувачена негативно характеризувала батька, можливо налаштовувала дитину проти батька та бабусі.

В п'ятницю дитина повинна була поїхати з батьком на відпочинок(12.07.2013 року), а наступного дня в суботу 13.07.2013 року був тест з дитиною, під час якого було встановлено, що очікування дитини не виправдалися, дитина чекала поїздки з батьком. Дитині треба спілкуватись як з батьком так і з матір'ю, для того щоб вирости психічно та морально здоровою.

Діти в цьому віці (4 роки), в силу свого віку, не роблять самостійний вибір, їх треба налаштовувати.

Тестування було припинено в суботу, висновок наданий обвинуваченій наступного дня у неділю чи понеділок (21.07-22.07.2013 року). Висновок психологічного тестування дитини - необхідність

спілкування дитини з батьком.

Через деякий час до неї звернулись батько та бабуся дитини (ОСОБА_1 та ОСОБА_6) на консультацію. Із спілкування з батьком дитини встановила, що обвинувачена обманула її надав на батьку негативну характеристику, описав потерпілого маргіналом, який зловживає наркотиками, алкоголем, та шкодить вихованню дитини. Батько - адекватна людина, відповідальний. Батько переживає стрес неможливості бачитись з донькою.

Вона намагалась організувати зустріч між ОСОБА_3 та ОСОБА_1, для налагодження відносин батька з дитиною, однак на її телефонний дзвінок обвинувачена на це відмовилась, відреагувала агресивно, а батько був готовий на зустрічі. Обвинувачена дуже ображена на батька;

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 24 липня 2013 року, відповідно до якого 24 липня 2013 року о 16-00 годині дитину для спілкування з батьком не надано. В дитсадку дитина не перебуває, вдома теж. На телефонний дзвінок ОСОБА_3 відповіла, що знаходиться на роботі, а про місце перебування дитини повідомити відмовилась, мотивуючи це тим, що не зобов'язана звітувати про її місцезнаходження (т.1, а.с.199);

- поданням державного виконавця ОСОБА_11 від 24.07.2013 року до Куйбишевського РВ ГУМВС України в Запорізькій області про відкриття кримінального провадження відносно ОСОБА_3 за ч.1 ст.382 КК України, відповідно до якого зазначено, що ОСОБА_3 відмовилась надати дитину для спільного відпочинку з батьком протягом двох тижнів мотивуючи це тим, що з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року дитина буде знаходитись під наглядом психолога, але підтверджуючих документів нею не надано. Також, ОСОБА_3 систематично рішення суду не виконує в частині надання дитини батьку для спілкування з донькою у дні призначені рішенням суду, щосереді з 16-00 годині до 19-00 годині, щосуботи з 09-00 години до 18-00 години без залишення дитини на ніч, дитина не надавалась, про що складені акти державного виконавця від 10.07.2013 року, 12.07.2013 року, 17.07.2013 року. Крім того, 24.07.2013 року о 16-00 годині дитину для спілкування з батьком не надано. Дитина не перебувала в дитячому садку, за адресою проживання АДРЕСА_6 ворота не відчинили. На телефонний дзвінок ОСОБА_3 повідомила, що перебуває на роботі, а про місце знаходження дитини повідомляти відмовляється, мотивуючи тим, що не зобов'язана звітувати ВДВС Куйбишевського РУЮ про її місцезнаходження, про що складено акт державного виконавця (т.1, а.с.184-186);

- письмовою заявою ОСОБА_1 від 27.07.2013 року до ВДВС Куйбишевського РУЮ, яка зареєстрована 29.07.2013 року про те, що 27.07.2013 року в суботу він приїхав до дому ОСОБА_3 за дитиною, однак не зміг її взяти, оскільки двері йому ніхто не відчинив і ніхто не вийшов. Він дзвонив по мобільному телефону обвинуваченій, однак вона не відповіла. Біля двору простояв півгодини разом із матір'ю ОСОБА_6 та племінником ОСОБА_21 Про місцеперебування доньки йому не відомо, дитина дитячий садок не відвідує;

- письмовою заявою ОСОБА_1 від 29.07.2013 року до ВДВС Куйбишевського РУЮ про необхідність повідомлення обвинувачену ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) щодо сумісного відпочинку з дочкою ОСОБА_5 протягом двох тижнів без присутності матері з 12.08.2013 року;

- письмовою заявою ОСОБА_1 від 31.07.2013 року до ВДВС Куйбишевського РУЮ про те, що 31 липня 2013 року в батьківській день згідно рішення суду йому не було надано доньку ОСОБА_5 для спілкування. Зі слів державного виконавця ОСОБА_11 відомо, що його донька знаходиться вдома з співмешканцем ОСОБА_3 - ОСОБА_38 і відмовляється їхати із батьком;

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 31 липня 2013 року, відповідно до якого 31 липня 2013 року з телефонної розмови з ОСОБА_3 встановлено, що дитина відмовилась від спілкування. Дитину для спілкування з батьком не надано;

- письмовою заявою ОСОБА_3 від 01.08.2013 року до державного виконавця ОСОБА_11 про те, що донька для спілкування з ОСОБА_1 надавалась, але вона категорично відмовилась від спілкування та відпочинку з батьком. В період з 09.07.2013 року ОСОБА_5 перебувала на обстеженні у психолога, про що було повідомлено. Згідно висновку психолога дитину потрібно виключити з конфлікту. Отримавши виклик державного виконавця 01.08.2013 року про спільний відпочинок з батьком протягом двох тижнів повторно проведена бесіда з ОСОБА_5, після чого дитина категорично

відмовилась від зустрічей та відпочинку з батьком, пояснюючи це тим, що її ображають - батько ОСОБА_1, бабуся - ОСОБА_6, не приділяють уваги, не граються з нею.

- актом державного виконавця ОСОБА_11 від 07 серпня 2013 року, відповідно до якого 07 серпня 2013 року дитину батьку для спілкування не надано. Про місцеперебування дитини ОСОБА_3 відмовилась відповідати;

- постановою про закінчення виконавчого провадження від 15.08.2013 року, винесеною державним виконавцем ОСОБА_11 та затвердженою начальником відділу, відповідно до якої боржника ОСОБА_3 було зобов'язано виконати рішення суду. 12.07.2013 року боржником рішення суду не виконано, за це постановою від 15.07.2013 року на боржника накладено штраф у розмірі 170 гривень. 13.07.2013 року боржником повторно не виконано рішення суду, за це постановою від 15.07.2013 року на боржника накладено штраф у розмірі 340 гривень. 24.07.2013 року до Куйбишевського РВ ГУМВС України в Запорізькій області направлено подання про притягнення боржниці, ОСОБА_3 до кримінальної відповідальності за ч.1 ст.382 КК України. Згідно з ЄРДР № 1201308027000801 за поданням ВДВС Куйбишевського РУЮ справу відносно ОСОБА_3 відкрито. Виконати вищезазначене рішення суду без участі боржниці неможливо. На підставі п.11 ч.1 ст.49 Закону України «Про виконавче провадження» виконавче провадження з примусового виконання виконавчого листа №0813/1024/2012, виданого 11.01.2013 року закінчено.

- показаннями свідка ОСОБА_11, яка в судовому засіданні пояснила, що з 2006 року по 2014 рік працювала на посаді державного виконавця ВДВС Куйбишевського РУЮ Запорізької області. У неї в провадженні знаходився виконавчий лист про зобов'язання надання дитини. В присутності державного виконавця обвинувачена ОСОБА_3 жодного разу не надала батьку ОСОБА_1 дитину. На виконавчі дії виїжджала разом із стягувачем - ОСОБА_1 до місця проживання боржниці. Вона, як державний виконавець, особисто зверталась до боржниці ОСОБА_22 та пропонувала їй надати дитину батьку, однак обвинувачена відмовлялась це робити під різними причинами. Про відвідування дитини психологом обвинувачена повідомляла її письмовою заявою 11.07.2013 року, до цього про це не повідомляла. Відносно обвинуваченої приблизно 4-5 разів складала акти про невиконання рішення, викликала її до відділу та остання надавала пояснення, виносила попередження, накладала на неї штрафи, проводила бесіди. Були випадки коли ворота обвинуваченої були закриті, телефонували обвинуваченій, приїжджали на роботу, вона виражалась нецензурною лайкою.

Усі обставини, які нею зазначені в актах державного виконавця від 10.07.2013, 12.07.2013, 17.07.2013, 24.07.2013 року, 31.07.2013 року та 07.08.2013 року підтверджує.

Так, 10.07.2013 року вона склала два акти: один щодо відсутності дитини в дитячому садку, інший за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6), в присутності потерпілого ОСОБА_1 та бабуся дитини - ОСОБА_6 та ОСОБА_14 відповідно до якого дитину для побачень не надано. Обвинуваченої та дитини вдома не було.

12.07.2013 року акт складено за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6), яка не надала дитину батьку, оскільки збиралась їхати до психолога. Виконавча дія проводилась в присутності потерпілого ОСОБА_1 та обвинуваченої ОСОБА_3, яка ознайомилась з актом, однак підписати відмовилась.

17.07.2013 року акт складено за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6), яка не надала дитину батьку без повідомлення причин. Виконавча дія проводилась в присутності потерпілого ОСОБА_1 та обвинуваченої ОСОБА_3, яка ознайомилась з актом, однак підписати відмовилась.

24.07.2013 року вона разом із потерпілим ОСОБА_1 та його матір'ю ОСОБА_6 приїхали до дитячого садку, однак дитини там не було, потім за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6) встановили, що вдома дитини теж не має. Вона особисто зателефонувала обвинуваченій ОСОБА_3, яка повідомила, що перебуває на роботі, а про місце перебування дитини повідомити відмовилась. Причину ненадання дитини не пояснила.

31.07.2013 року акт складено за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6), дитина батьку не була надана. З телефонної розмови з обвинуваченою встановлено, що дитина відмовилась від

спілкування з батьком.

07.08.2013 року акт складено за місцем проживання обвинуваченої (АДРЕСА_6), дитина батьку для спілкування не була надана. За телефоном обвинувачена відмовилась повідомляти про місцезнаходження дитини.

Виконавчий лист було пред'явлено на виконання після того, як батьку не надали дитину. Виконавчий лист виконувався за місцем проживання боржника. Спосіб виконання рішення зрозумілий - зобов'язати боржника надати дитину. За адресою проживання матері разом з нею проживала дитина. З приводу способу та порядку виконання рішення до суду не зверталась. Відносини між сторонами погані.

Про зміну місця реєстрації та проживання обвинувачена письмово не повідомляла, чи було таке повідомлення усне не пам'ятає, про кримінальну відповідальність обвинувачену повідомляла усно;

-показаннями свідка ОСОБА_6, яка в судовому засіданні пояснила, що потерпілий є її сином, а ОСОБА_5 - онукою. Під час шлюбу з обвинуваченою та її батьками стосунки не склались. В лютому 2012 року, після розірвання шлюбу, за зверненням потерпілого ОСОБА_1 опікунська рада прийняла рішення про побачення батька з дитиною, однак рішення не виконувалось. Потерпілий звертався до міліції та опікунської ради щодо ненадання дитини, декілька разів спільно із представниками служби у справах дітей були виїзди і встановлено факт невиконання. Потім потерпілий звернувся до суду. З 2012 по 2013 рік з дитиною спілкувались добре, батько забирав дитину в дитячому садку. Вона особисто спілкувалась з дитиною в садочку, дитина із зацікавлення питала коли вона прийде наступного разу, питала що вони будуть робити, дитина відносилась до неї добре. Однак, у червня 2013 року обвинувачена перестала виконувати рішення суду та надавати батьку дитину. За рішенням суду і влітку і взимку з липня 2013 року по 2014 рік кожного дня вони відвідували обвинувачену. Кожної середи та суботи не пропустили, однак дитина для спілкування обвинуваченою не надавалась. Обвинувачена відмовила їм приблизно десять разів. 10.07.2013 року, 13.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року державний виконавець складала акти невиконання обвинуваченою рішення суду. Обвинувачена по телефону повідомляла державного виконавця про те, що вона не зобов'язана повідомляти місцезнаходження дитини. Літом 2013 року, перед літнім відпочинком, обвинувачена ОСОБА_3 особисто сказала потерпілому ОСОБА_1 про те, що буде платити штрафи, однак дитину не дасть. Вважає, що причина з якою обвинувачена у липні 2013 року не надала дитину на літній відпочинок це те, що потерпілий відмовив обвинуваченій взяти її із собою на море.

Після розірвання шлюбу батьків ОСОБА_5 стала замкнутою. Як колишній вихователь та як бабуся вона турбувалась про дитину, тому стала частіше ходити до онуки в дитячий садок. В групу дітям приносила іграшки, цукерки, для того щоб ОСОБА_5 утвердилася в колективі та знайшла друзів. Спілкування з дитиною проходила добре, гуляли спільно з батьком.

Вважає, що на дитину здійснено тиск, оскільки дитина, без пояснення причин, не захотіла одного разу спілкуватись з нею у дитячому садочку, сховалась за дитячою шафою, та казала їй, щоб вона пішла, однак завжди це робила залюбки. Після цього, обвинувачена дитину в садок не водила, на літній відпочинок дитину не надала, дитину направила до психолога, в суді ухилялась від проведення психологічної експертизи.

Після того, як вони дізнались про те, що дитина ходила до психолога ОСОБА_9, разом із потерпілим самостійно звернулись до цього психолога, яка повідомила, що мати негативно характеризувала ОСОБА_1 Психолог ОСОБА_9 провела тестування ОСОБА_1 та спростувала негативну характеристику, після чого рекомендувала спільне відвідування психолога як батька так і матері дитини для вирішення конфліктної ситуації. З цього приводу психолог дзвонила ОСОБА_3, що саме остання відповіла невідомо, однак обвинувачена відповіла у негативній формі.

До обвинуваченої з приводу спілкування з дитиною приїжджали багато разів, однак двері ніхто не відчиняв. ОСОБА_3 жодного разу в їх присутності не поясняла причини відмови дитини, не спілкувалась з дитиною в позитивній формі про можливість поспілкуватись з батьком. Вважає, якщо дитині заборонили спілкуватись з батьком, то вона не будить цього хотіти.

Питання щодо способу виконання рішення не виникало. Потерпілий приїжджав до будинку обвинуваченої, де йому надавали дитину, як правило надавала мати обвинуваченої - бабуся дитини.

-показаннями свідка ОСОБА_23, який в судовому засіданні пояснив, що працює начальником ВДВС Куйбишевського РУЮ. На виконанні відділу знаходилось рішення суду про надання дитини батьку ОСОБА_1 Виконавче провадження перебувало на виконанні державного виконавця Суворової. Рішення суду спочатку виконувалось в частині, а потім перестало виконуватись боржником - ОСОБА_3

Спілкувався з дитиною одного разу, літом 2013 року за місцем виконання у боржника вдома в АДРЕСА_6. Приїхав разом із стягувачем ОСОБА_1 Дитина йти не хотіла, ОСОБА_38 умовляв її поїхати з батьком, на що вона погодилась, після чого батько дитини забрав її на машині до себе додому. Через деякий час, він приїхав до стягувача ОСОБА_1 з метою проконтролювати повернення дитини. Дитина гралась, вела себе нормально. У батька дома є дитяча кімната, свої іграшки. Вони разом повернули дитину.

Рішення суду перестало виконуватись повністю після виникнення питання сумісного літнього відпочинку батька з дитиною, про що державний виконавець складала акти.

Як начальник відділу він особисто здійснював прийоми громадян та збирав сторін по цьому виконавчому провадженню у себе в кабінеті. Крім того, до нього 2-3 рази звертались обвинувачена та її мати. Обвинувачена особисто йому пояснювала, що дитина мала, 3-4 роки і вона боїться відпускати дитину з батьком на тривалий час. Він роз'яснював сторонам порядок виконання рішення суду, пояснював наслідки його невиконання. Ці події були протягом місяця після відкриття виконавчого провадження.

З приводу невиконання боржником рішення суду, державний виконавець складала акти, двічі накладала штрафи, які були стягнуті із заробітної плати обвинуваченої в примусовому порядку.

Щодо причин невиконання рішення суду державний виконавець Суворова казала йому, що зі слів обвинуваченої дитина не хоче йти до батька.

Виконавче провадження здійснювала державний виконавець Суворова, а він як начальник відділу здійснював контроль за виконанням, та мав право в період відпустки державного виконавця брати участь у проведенні виконавчих дій. Скарг на дії державного виконавця не було.

Після пред'явлення виконавчого листа до виконання рішення суду виконувалось в частині, тобто спочатку добровільно виконувалось стягувачем, дитина надавалась, а потім повністю перестало виконуватись. Спосіб виконання рішення зрозумілий - зобов'язувати боржника надавати дитину.

-копією форми-1 на громадянку ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, відповідно до якої ОСОБА_3 розлучена з ОСОБА_1, місце проживання АДРЕСА_6. Батьками є ОСОБА_24 та ОСОБА_14. 23 грудня 2009 року отримала паспорт НОМЕР_1, у зв'язку із зміною прізвища, який знищений 03.12.2013 року, у зв'язку зі зміною прізвища на ОСОБА_14 (т.1, а.с.222-223);

-копією заяви ОСОБА_3, 26.07.1998 року про зняття з реєстраційного обліку від 31.07.2013 року, на підставі якої ОСОБА_3 разом із дочкою ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_12 знялась з реєстраційного обліку місця проживання, що знаходиться в АДРЕСА_6 та повідомила про намір зареєструвати своє місце проживання за адресою: АДРЕСА_2 (т.1, а.с.231-232);

-копією витягу з інформації про відомості про зняття з реєстрації у відповідній адміністративно-територіальній одиниці, відповідно до якого ОСОБА_3 31.07.2013 року знялась з реєстраційного обліку місця проживання за адресою: АДРЕСА_6 (т.1, а.с.239-242);

-відповіддю виконавчого комітету Куйбишевської селищної ради Куйбишевського району Запорізької області від 31.12.2013 року, згідно якої ОСОБА_3 проживала в АДРЕСА_6 разом з батьком - ОСОБА_24, 1967 р.н., матір'ю - ОСОБА_14, 1965 р.н., донькою - ОСОБА_5, 2008 р.н., відповідно до інформації Куйбишевського районного сектору управління Державної міграційної служби України в Запорізькій області ОСОБА_3 знята з реєстраційного обліку 31.07.2013 року

-письмовою відповіддю Управління з питань громадянства, паспортизації та реєстрації Головного управління в Донецькій області від 16.09.2016 року №23-6385/4, відповідно до якої місце реєстрації ОСОБА_5, 2008 року є місце реєстрації матері ОСОБА_3 за адресою: АДРЕСА_2 (Володарського) району та було проведено відповідно до вказівки ДМС України від 26.03.2013 року №6-2548-22-2 «Про надання рекомендації з питань реєстрації місця проживання та документування паспортом громадянина України» на підставі талону зняття з реєстрації місця проживання ОСОБА_3, разом з якою проживала дитина та письмового пояснення ОСОБА_3 про те, що батьки дитини не мешкають разом, не підтримують стосунків та місце знаходження батька заявниці не відомо (т.2, а.с.1);

-висновком судово-психологічною експертизи від 29.12.2015 року, який наданий завідуючою кафедри практичної психології ЗНУ ОСОБА_16, відповідно до якого для з'ясування психологічного стану дитини - ОСОБА_5, 2008 року та бажання дитини бачитися та спілкуватись з батьком ОСОБА_1 у цивільній справі призначалась судово-психологічна експертиза. У висновку зазначені обставини та причини, в наслідок яких експертиза не була проведена, а саме у зв'язку із відмовою обвинуваченої ОСОБА_3 від проведення експертизи та через перешкоди зі сторони батьків обвинуваченої - ОСОБА_24 та ОСОБА_14, що були вчинені у грубій формі із застосування нецензурної лайки. В ході психологічного аналізу обставин та наданих документів (характеристики ОСОБА_5 з дошкільного закладу, пояснення ОСОБА_3 від 11.07.2013 року, пояснення ОСОБА_3 від 01.08.2013 року, листа від 15.10.2013 року №01-06/302 районного центру соціальних служб для сім'ї та молоді, заяви ОСОБА_3 від 01.07.2013 року, висновку психолога ОСОБА_9 від 09.07.2013 року, психологічна характеристика на ОСОБА_5 від 17.12.2015 року), які також були предметом дослідження в ході розгляду цього кримінального провадження, встановлено, що відмова ОСОБА_3 та її близьких родичів від проведення експертизи не надає можливим дізнатись власну позицію дитини, її волевиявлення.

Аналіз фраз у письмових заявах обвинуваченої ОСОБА_3 від 01.07.2013 року, від 11.07.2013 року, від 01.08.2013 року, в яких зазначені нібито об'єктивні причини відмови самої дитини свідчить, що мати ОСОБА_3, свідомо використовує травмуючі для дитини слова «забрати тебе», а навіть в письмовій формі не пом'якшує ситуацію спілкування з дитиною використовуючи такі фрази як «поїхати з тобою відпочити, провести час на море», а саме фруструючі для дитини слова «забрати», тим самим посилює і так існуючий страх втрати матері, який є у всіх дітей і особливо загострюється в ситуації розлучення. Вищевикладене має одну мету - виключити батька з життя дитини, пояснюючи тим, що дитина сама не бажає цього спілкування.

Аналіз вищезазначених документів та конфліктної ситуації, що виникла на момент проведення судово-психологічної експертизи показує наявність у ОСОБА_5, 2008 року народження вираженого «синдрому відчуження від батьків», це таке психічне порушення, що виникає у дитини в ситуації розлучення батьків, це емоційне відчуження від одного із батьків, що відбувається внаслідок кампанії другого із батьків по дискредитації (очорненні) батька конкурента в очах дитини. Таким чином, мати ОСОБА_3 психологічно впливає на дитину (програмує свідомість), формуючи у ОСОБА_5 негативну думку про батька ОСОБА_1. Феномен «відчуження від батька» є проявом психічного насилля над дитиною та сприяє розриву значимого психологічного контакту дитини з батьком ОСОБА_1, маніпулятивно відсторонює колишнього чоловіка від виховання дитини. Експерт ОСОБА_16 про відповідальність за завідомо неправдивий висновок попереджена (т.2, а.с.11-15);

На підтвердження невинуватості обвинуваченої ОСОБА_3 у пред'явленому обвинуваченні за ч.1 ст.382 КК України, стороною захисту надано ряд доказів, які на рівні з іншими доказами дослідженні в судовому засіданні, з яких встановлено, що:

01 липня 2013 року ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) звернулась до служби у справах дітей Куйбишевської РДА із заявою, у якій просить провести бесіду з її донькою ОСОБА_5 з приводу питання спільного відпочинку з батьком та скласти висновок, оскільки донька після повідомлення про те, що її батько хоче забрати для відпочинку на дві неділі, категорично відмовилась, що підтверджується письмовою заявою ОСОБА_3 (т.1, а.с. 91);

Крім того, 02 липня 2013 року ОСОБА_3 звернулась до Куйбишевського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді із письмовою заявою про надання висновку про спілкування з її дитиною ОСОБА_5, 07.08.2008 року під час здійснення соціального інспектування

щодо згоди чи відмови матері дитини сумісного двотижневого відпочинку з батьком 12.07.2013 року по 25.07.2013 рік (т.1 а.с.93).

Відповідно до письмової відповіді Служби у справах дітей Куйбишевської РДА Запорізької області від 03.07.2013 року №15-01-13/235 ОСОБА_3 повідомлено, що 02.07.2013 року комісією здійснено перевірку умов проживання ОСОБА_5 та проведено бесіду по питанню встановлення думки дитини щодо відпочинку терміном два тижні з батьком ОСОБА_1 Під час спілкування з ОСОБА_5 щодо з'ясування її думки про літній відпочинок з батьком, чіткої відповіді отримано не було. Дитина на питання «Чи хочеш ти відпочити з батьком?» відповіла «Ні», але не змогла висловити свою остаточну відповідь про причини такої відповіді. Оскільки до компетенції служби у справах дітей не входить з'ясування думки та особливостей характеру та поведінки малолітньої дитини, ОСОБА_3 було рекомендовано звернутись до психолога з метою з'ясування психоемоційного стану дитини та її відношення щодо двотижневого відпочинку з батьком ОСОБА_1 (т.1, а.с.92).

Відповідно до письмової відповіді районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Куйбишевської РДА Запорізької області від 03.07.2013 року №01-06/177 02.07.2013 року у складі комісії здійснено соціальне інспектування з метою з'ясування питання чи бажає малолітня ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7, відпочивати зі своїм батьком на морі. Дівчинка відмовилась від пропозиції сумісного відпочинку разом з батьком, пояснити причини відмови ОСОБА_5 не може в силу своїх вікових особливостей (т.1, а.с.94).

11.07.2013 року, 12.07.2013 року ОСОБА_3 зверталася до ВДВС Куйбишевського РУЮ Запорізької області із поясненнями про те, що дитина ОСОБА_5 категорично відмовляється відпочивати з ОСОБА_1 та буде проходити з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року дослідження психолога з метою встановлення психоемоційного стану дитини та її відношення до двотижневого відпочинку з батьком, та 01.08.2013 року зверталась із поясненнями про те, що дитина ОСОБА_5 категорично відмовляється від спілкування та відпочинку з батьком, що підтверджено її письмовими завами ОСОБА_3 о, (т.1 а.с. 95-97).

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_25 показала, що вона працювала провідним спеціалістом Служби у справах дітей Куйбишевської районної адміністрації Запорізької області. До служби було звернення одного з батьків з приводу ненадання дитини. За зверненням у складі комісії відвідувала обвинувачену за місцем проживання. На момент обстеження були присутні обвинувачена, її мати та дитина. Умови проживання були задовільні. Дитина була замкнута, на контакт не йшла. Мати говорила, що дитина відмовилась спілкуватись з батьком, боялась батька. З дитиною вона особисто не спілкувалась. Чи були батьки при розмові з дитиною не пам'ятає. Причини не надання дитини батьку не відомі.

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_26 показав, що він працює начальником Служби у справах дітей Куйбишевської районної адміністрації Запорізької області. Приблизно у 2012 році до служби було звернення потерпілого ОСОБА_1 щодо участі у вихованні дитини. Було прийняте рішення про спілкування батька з дитиною, однак рішення не виконувалось через перешкоди зі сторони матері дитини, тому ОСОБА_1 звернувся до суду.

До служби були звернення ОСОБА_1 з приводу невиконання обвинуваченою рішення суду, йому надавались роз'яснення щодо звернення по цьому питанню до виконавчої служби. По цьому питанню звертався усно, 2-3 рази. Один раз до служби зверталась обвинувачена щодо літнього відпочинку, з'ясувати думку дитини, яка не хоче їхати з батьком. Він виїжджав у складі комісії разом із центром соціальних служб, складали акт. Під час обстеження дитина сказала, що не хоче відпочивати з батьком, причину пояснити не змогла. Впевнений, що бесіда з дитиною проводилась в присутності батьків. За результатами звернення обвинуваченій була надана відповідь. Відносини між обвинуваченою та потерпілим погані, напружені. Дитина проживає з батьками, які мають на неї вплив. Негативна інформація про батька у служби відсутня.

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_27 показала, що працює фахівцем центру соціальних служб, 01.07.2013 року до служби звернулась обвинувачена із заявою з приводу дізнатись чи хоче дитина з батьком їхати на 2 тижні. 02.07.2013 року за місцем проживання обвинуваченої в смт. Куйбишеве вийшла комісія разом із представниками служби у справах дітей - ОСОБА_25 та

ОСОБА_26, про що було складено акт. Вони з'ясовували питання чи хоче дитина їхати на море на дві неділі. Дитина відповіла, що ухати не хоче, чіткого пояснення не надала. Сказала, що «...ми і так поїдемо на море з папою ОСОБА_38». Спілкування з дитиною проводилось без батьків. По результатам інспектування обвинуваченій далі відповідь, що дитина не хоче їхати.

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_29, яка має педагогічну освіту за спеціальністю педагогіка і методика початкового навчання з початкового навчання, показала, що працює в Куйбишевському районному центрі соціальних служб, двічі відвідувала сім'ю обвинуваченої. Перший раз у вересні 2013 року за заявою потерпілого ОСОБА_1 у зв'язку з тим, що йому дитину не дають, дитина дитячий садочок не відвідує, і у нього є занепокоєння, що дитина відстає в розвитку. За місцем знаходження дитини в смт. Куйбишеве з дозволу матері та бабусі спілкувались з дитиною наодинці. В ході спілкування встановила нормальний психоемоційний стан та нормальний розвиток дитини. Другий раз у жовтні 2013 року бачила дитину при передачі її батьку.

В жовтні 2013 року до служби звернулась обвинувачена ОСОБА_3 та запропонувала бути присутніми при передачі дитини та зробити висновок про психоемоційний стан дитини. в суботу 19 жовтня 2013 року зранку були присутні при передачі дитини, спостерігали. Обидві сторони фіксували на відео. Приїхав батько, дитина не хотіла не з ким спілкуватись, сердилась. Обвинувачена вмовляла дитину поїхати з татом. Батько спілкувався з дитиною, однак дитина психувала, із сльозами убігла у двір будинку. Вона рекомендувала ОСОБА_3 звернутись до фахівців для корекції поведінки дитини, оскільки корекцією поведінки дітей вони не займаються.

Відповідно до заяви від 15.10.2013 року ОСОБА_3, зверталась до Куйбишевського центру соціальних служб для сім'ї дітей та молоді щодо надання висновків про психоемоційний стан доньки ОСОБА_5, на яку 15.10.2013 року надана відповідь про те, що до районного центру СССДМ 26.09.2013 року надійшла заява від ОСОБА_1, щодо невиконання судового рішення ОСОБА_3 про визначення часу спілкування батька з дитиною ОСОБА_5, а також повідомлено про занепокоєння про станом здоров'я дитини. Сім'ю ОСОБА_3 було відвідано 26.09.2013 року, акт соціального інспектування № 80 від 26.09.2013 року Умови проживання добрі, дитина повністю забезпечена речами, необхідними для особистого розвитку. Під час спілкування дитина вела себе адекватно, відповідно віку. Дівчинка не має відхилень в розвитку, здорова, комунікативна, спокійна, Біологічного батька саме як свого тата не ідентифікує, в розмові про нього взагалі не згадувала. Спілкування з дитиною проходило без присутності мами, бабусі чи інших членів сім'ї, що свідчить про те, що на дитину не було здійснено будь-кого тиску чи контролю з боку рідних чи близьких.

Відповідно до заяви від 18.10.2013 року до Куйбишевського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, ОСОБА_3 просила бути присутніми працівників центру при передачі дитини батьку ОСОБА_1 для з'ясування психоемоційного стану дитини та бажання її спілкуватись з батьком.

Суд, оцінюючи докази, приходять до висновку, що показання свідка ОСОБА_9 із використанням своїх спеціальних знань в області психології щодо роз'яснення та тлумачення висновку психолога, суд вважає на підставі ст.ст. 86,89,95,101 КПК України допустимими доказами, оскільки зазначенні показання корисні для якісного розуміння її показань і ґрунтуються на спеціальних знаннях ОСОБА_9 як психолога, яка відповідно до досліджених під час судового розгляду доказів має відповідну освіту.

Таким чином, не підлягає задоволенню письмове клопотання захисника про визнання показань свідка ОСОБА_9 в частині тлумачення свого висновку із застосуванням спеціальних знань недопустимим доказом по вищезазначеним підставам.

Суд, оцінюючи докази, в їх сукупності з точки зору достатності та взаємозв'язку, приходять до висновку, що показання свідків ОСОБА_6, ОСОБА_11, ОСОБА_23, ОСОБА_9, ОСОБА_30, ОСОБА_28, ОСОБА_29 є детальними, логічними, послідовними. Показання цих свідків узгоджуються між собою і з показами потерпілого ОСОБА_1 та не суперечать іншим наданим та дослідженим під час судового розгляду доказам.

У суду не має підстав сумніватися в показаннях свідка ОСОБА_9, яка виконувала психологічне дослідження дитини безпосередньо на замовлення обвинуваченої та в показаннях свідка ОСОБА_11, яка під час виконання посадових обов'язків державного службовця, встановила факти ухилення

обвинуваченої від виконання рішення суду. Зацікавленість цих свідків у наданні неправдивих показань не встановлено, а тому підстав не довіряти цим свідченням у суду не має.

При дослідженні доказів обвинувачення, наданих прокурором у судовому засіданні, зокрема виконавчого листа від 11.01.2013 року у справі 0813/1024/2012 року, психологічної експертизи від 29.12.2015 року, захисником - адвокатом ОСОБА_38 були заявлені письмові клопотання про визнання їх недопустимими та неналежними з огляду на те, що текст копії виконавчого листа від 11.01.2013 року у справі 0813/1024/2012 року, має дописки, а його зміст не збігається з резолютивною частиною рішення, а копія психологічної експертизи від 29.12.2015 року є недопустимою через те, що експерт, який її виконував не був залучений в порядку, визначеному КПК України, а самі висновки є припущенням експерта.

Відповідно до ст.84 КПК України доказами в кримінальному провадженні є фактичні дані, отримані у передбачений цим Кодексом порядку, на підставі яких встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню. Процесуальними джерелами доказів є показання, речові докази, документи, висновки експертів.

Згідно змісту ст.ст.85,86 КПК України належними є докази, які прямо чи непрямо підтверджують існування чи відсутність обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні та інших обставин, які мають значення для кримінального провадження, а також достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість використання інших доказів, а допустимий доказ, це доказ, який отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом.

Відповідно до ч.2 ст.93 КПК України, сторона обвинувачення здійснює збирання доказів, шляхом проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих дій, а також витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок.

В судовому засіданні був досліджений оригінал виконавчого листа №0813/1024/2012, та висновок психологічної експертизи від 29.12.2015 року, які містяться в матеріалах цивільних справ, що були витребувані з канцелярії суду за клопотанням сторони обвинувачення. Текст копій виконавчого листа та експертизи відповідають оригіналу.

Виконавчий лист не містить дописок, а невідповідність виконавчого листа змісту рішення суду на пред'явлене обвинувачення не впливає, оскільки предметом злочину за ч.1 ст.382 КК України є безпосередньо судовий акт органів правосуддя, що набрав законної сили, а не виконавчий лист, який виписується на підставі рішення суду та є документом, на підставі якого уповноваженою особою органів виконавчої служби здійснюється примусове виконання рішення.

Витребування висновку експертизи з цивільної справи не є порушенням КПК України, а залучення експерта, що її виконував у цивільній справі до кримінального провадження не є умовою дійсності зазначеної експертизи, оскільки експертиза долучена в якості документу, що містить відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження.

Враховуючи викладене, суд вважає фактичні дані, що містяться у виконавчому листі №0813/1024/2012 та психологічній експертизі від 29.12.2015 року, у розумінні ст.ст.84-86,93,99 КПК України є належними та допустимими доказами у справі, а тому клопотання захисту про неналежність та недопустимість доказів не підлягає задоволенню.

Також не підлягає задоволенню письмове клопотання захисника про визнання недопустимими протоколу слідчого експерименту від 12.03.2014 року, проведеного в с.Малинівка та протоколу слідчого експерименту від 12.03.2014 року, проведеного в смт.Куйбишеве через відсутність законного представника, педагога або психолога при проведенні слідчих дій за участі малолітньої особи.

Як впливає з протоколів, слідчі дії проведені у відповідності до вимог ст.223 КПК України без участі малолітньої особи, а тому суд не знаходить порушення вимог ст.ст. 84,86,93, 227 КПК України та визнає відомості, які містяться в цих документах допустимими.

Також суд вважає, що не підлягає задоволенню письмове клопотання захисника про визнання недопустимим доказом - дисків для лазерних систем зчитування, які надані потерпілим, на підставі ініціативного використання громадянином технічних засобів для фіксації злочинного діяння, у тлумаченні ч.3 ст.62 Конституції України, розцінюється як порушення конституційних прав особи і є підставою для визнання таких доказів недопустимими.

Дослідивши докази у справі, зазначені відеозаписи, надані потерпілим, на підтвердження ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, показання осіб, що брали участь під час здійснення цих відеозаписів, які допитані в якості свідків (ОСОБА_30, ОСОБА_28, ОСОБА_6), суд прийшов, до висновку, що зазначені особи знали, що при їх участі здійснюється відео зйомка та з приводу незаконності зйомки або її припинення ніхто не звертався, отже відеозаписи, які містяться на лазерних системах зчитування не порушують права зазначених осіб. Крім того, на більшості відеоматеріалах, де зафіксовано приїзд потерпілого ОСОБА_1 у встановлений судом дні та часи до відомого йому місця проживання обвинуваченої, взагалі ніхто не зафіксований, тобто конституційні права громадян не порушені.

Крім того, рішенням Куйбишевського районного суду від 28 січня 2016 року, яке набрало законної сили 31 березня 2016 року, встановлено порушення прав ОСОБА_1 в наслідок умисного ухилення виконання рішення суду з боку обвинуваченої ОСОБА_3 В ході розгляду цивільної справи, на підставі досліджених доказів, в тому числі відеозаписів на підтвердження ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, наданих ОСОБА_1, судом були встановлені обставини ненадання ОСОБА_3 потерпілому ОСОБА_1 дитини протягом 2013-2014 року, а тому в силу ст.90 КПК України зазначене рішення має преюдиціальне значення при вирішенні питання допустимості доказів.

Враховуючи викладене, суд вважає фактичні дані, що містяться у дисках для лазерних систем зчитування, які надані потерпілим на підтвердження факту ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, у розумінні ст.ст.84-86,93,98,99 КПК України, допустимим доказом.

Також, не підлягає задоволенню клопотання захисника ОСОБА_38 про визнання неналежним доказом постанови Куйбишевського районного суду Запорізької області від 14 серпня 2012 року про притягнення до адміністративної відповідальності ОСОБА_3 за ст.173 КУпАП з підстав не відповідності обставин, зазначеним у постанові суду із обставинами обвинувачення.

Постанова суду про притягнення до адміністративної відповідальності містить фактичні дані, які характеризують особу обвинуваченої та у розумінні ст.ст.84-86,93,99 КПК України є належним та допустимим доказами у справі, а тому у задоволенні клопотання захисника ОСОБА_38 слід відмовити.

Суд вважає відмовити у задоволенні клопотання захисника ОСОБА_38 про недопустимість як доказів актів державного виконавця від 10.07.2013 року, від 12.07.2013 року, від 17.07.2013 року, від 24.07.2013 року, у зв'язку із порушенням інструкції про порядок проведення виконавчих дій при їх складанні, а саме: відсутність понять, без участі обвинуваченої, без її підпису. В актах не зазначені: адреса, за якою проводились виконавчі дії, не зазначено рішення суду, яке не виконано та відсутні обставини щодо передання дитини. Вважає, що державний виконавець до місця проживання обвинуваченої не приїжджав, а безпосередньо акти державного виконавця складені у службовому кабінеті.

Дослідивши зазначені акти державного виконавця, суд прийшов до наступних висновків.

ІНСТРУКЦІЯ з організації примусового виконання рішень, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 № 512/5, визначає окремі питання організації виконання судових рішень, що відповідно до Закону України «Про виконавче провадження» підлягають примусовому виконанню.

Відповідно до пункту 8 зазначеної Інструкції, діючої на момент вчинення державним виконавцем ОСОБА_11 виконавчих дій, акт це документ, що підтверджує певні встановлені факти або події. Текст акта складається з реквізитів виконавчого документа із зазначенням суті проведених дій; за зведеним виконавчим провадженням - повного найменування (прізвища, імені та по батькові)

боржника та дати об'єднання виконавчих проваджень у зведене, а також вступної і констатуючої частин.

У вступній частині зазначаються назва акта, дата і місце його складання, посада, прізвище, ім'я, по батькові виконавця, підстава для складання акта, особи, які були присутні під час його складання, із зазначенням їхнього статусу у виконавчому провадженні, місця проживання (місцезнаходження), посад, інших наявних даних, зазначається кількість аркушів, на яких складено акт.

У констатуючій частині викладаються мета і завдання складання акта, суть і характер проведених виконавчих дій, встановлені факти, події, а також у разі потреби висновки і пропозиції.

У кінці акта (перед підписами) зазначаються відомості про кількість примірників акта та кому вони надаються (надсилаються).

Акт підписується всіма особами, які брали участь у його складанні. У разі відмови від підписання осіб, що були присутні при складанні акта, про це робиться відмітка в акті. Відмітка "від підпису відмовився" проставляється напроти прізвища особи, яка відмовилася від підпису, та засвідчується підписами інших осіб, які були присутніми під час складання акта.

Відповідно до ст.15 Закону України «Про виконавче провадження» присутність понятих обов'язкова під час вчинення виконавчих дій, пов'язаних з примусовим входженням до нежитлових приміщень і сховищ, де зберігається майно боржника, на яке звернено стягнення, або майно стягувача, яке має бути повернене йому в натурі; до житлових будинків і квартир для забезпечення примусового виселення з них та вселення в них; до будинків, квартир та інших приміщень, в яких перебуває дитина, яка має бути передана іншим особам відповідно до рішення суду; під час проведення огляду, арешту, вилучення і передачі майна. Отже, лише при примусовому входженні до житла наявність понятих обов'язкова.

Відповідно до актів державного виконавця, показань свідків ОСОБА_6, ОСОБА_11, потерпілого ОСОБА_1 відсутні підстави вважати, що під час проведення виконавчих дій були випадки примусового входження до житла, а тому суд приходить до висновку, що при складанні акту державного виконавця про відмову виконання рішення, за яким боржник особисто повинен вчинити певні дії, присутність понятих не є обов'язковою.

Дослідивши акти державного виконавця від 10.07.2013 року, від 12.07.2013 року, від 17.07.2013 року, від 24.07.2013 року, суд прийшов до висновку, що вони в цілому відповідають загальним вимогам, встановленим для актів державного виконавця, отже містять: реквізити виконавчого документа із зазначенням суті проведених дій, дати і місце його складання, посада, прізвище, ім'я, по батькові виконавця, підстава для складання акта, особи, які були присутні під час його складання, встановлені факти та події, підписи учасників, відмова від підпису, осіб, що відмовились.

Відсутність місця проведення виконавчих дій, відсутність засвідчення про відмову від підпису обвинуваченої, підписами інших осіб, які були присутні під час складання акта, не свідчить про недопустимість фактів та обставин на підтвердження яких вони складені.

Неповнота актів державного виконавця в судовому засіданні усунута показаннями свідків ОСОБА_11, ОСОБА_6 та показаннями потерпілого ОСОБА_1, відповідно до яких державний виконавець 10.07.2013 року встановила відсутність обвинуваченої та дитини в дитячому садку та вдома, а 12.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року за місцем проживання ОСОБА_31 АДРЕСА_6 державний виконавець пропонувала обвинуваченій надати ОСОБА_1 дитину, однак остання відмовлялась це зробити, як особисто, так і по телефону. Коли акти склалися в присутності обвинуваченої, вона завжди з ними знайомилась особисто, однак підписувати відмовлялась. Інші учасники підписували акти без заперечень.

Не заслуговують на увагу доводи захисника про те, що державний виконавець до місця проживання обвинуваченої не приїжджала та акти про ненадання дитини склала безпосередньо у службовому кабінеті, отже зазначені посилання є припущенням захисника та спростовуються показаннями свідків ОСОБА_11, ОСОБА_6 та показаннями потерпілого ОСОБА_1, а також актом від 10.07.2013 року, який підписаний також ОСОБА_14 (матір'ю обвинуваченої).

Державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ Запорізької області було вчинено усі передбачені законодавством дії по примусовому виконанню судового рішення, передбачені ст.ст.89,90 Закону України «Про виконавче провадження». Закінчення виконавчого провадження здійснено виконавцем у відповідності до законодавства.

Враховуючи викладене, суд вважає акти державного виконавця, що складені 10.07.2013 року, 12.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року у розумінні ст.ст.84-86,93,99 КПК України є належними та допустимими доказами у справі.

Крім того, на переконання суду також хибною є позиція захисника - адвоката ОСОБА_38 про те, що державним виконавцем складались акти про невиконання рішення суду у неробочий день (субота) без належного оформлення повноважень, відповідно до Закону України «Про виконавче провадження», оскільки усі акти 10.07.2013 року (середа), 12.07.2013 року (п'ятниця), 17.07.2013 року (середа), 24.07.2013 року (середа), 31.07.2013 року (середа) та 07.08.2013 року (середа) були складені державним виконавцем в робочі дні, під час здійснення нею повноважень при проведенні виконавчих дій.

Дослідивши надані сторонами докази, суд пришов до висновку, що свідки ОСОБА_26, ОСОБА_32 та ОСОБА_27 дали суперечливі показання щодо присутності ОСОБА_3 та ОСОБА_14 (матері та бабусі дитини) 02 липня 2013 року під час бесіди фахівцями служби у справах дітей та центром соціальних служб з ОСОБА_5, 2008 р.н. при з'ясуванні її думки про відпочинок з батьком ОСОБА_1 протягом двох тижнів з 12.07.2013 року по 25.07.2013 рік, що ставить під сумнів достовірність та об'єктивність отриманих даних при з'ясуванні думки дитини наодинці, без присутності рідних та близьких, які з нею проживають та мають на неї вплив, що підтверджено висновком психолога ОСОБА_9 про те, що самими авторитетними для ОСОБА_5 є бабуся ОСОБА_14 та мама.

Проведення бесіди в присутності батьків, не виключає впливу на дитину під час з'ясування її власної позиції та волевиявлення щодо літнього відпочинку з батьком.

Також, свідок ОСОБА_27 показала, що 02.07.2013 року на запитання про літній відпочинок з батьком дитина відповіла «Ми і так поїдемо на море з папою ОСОБА_38».

Крім того, дослідженими доказами встановлено, що під час бесіди з ОСОБА_5 02 липня 2013 року фахівцями служби у справах дітей та центру для сім'ї дітей та молоді, дитина відмовилась відпочити з батьком без висловлення причини такої відповіді в силу своїх вікових особливостей (не повних п'ять років на момент бесіди). Відношення дитини до батька та бажання з ним зустрічатись і спілкуватись у дитини не з'ясовувались.

Як встановлено з показань потерпілого ОСОБА_1, свідків ОСОБА_6, ОСОБА_23, ОСОБА_28 дитина до звернення ОСОБА_1 із завою про сумісний відпочинок протягом двох тижнів, добре спілкувалась з батьком, вдома у батька у дитини є власна дитяча кімната, іграшки. Батько розмовляв з дитиною про майбутній літній відпочинок, на що дитина погоджувалась.

Про неоднозначність відмови дитини від спільного відпочинку з батьком також свідчать показання свідка ОСОБА_9, яка під час дослідження дитини встановила, що в п'ятницю дитина повинна була поїхати з батьком на відпочинок (12.07.2013 року), а наступного дня в суботу 13.07.2013 року був тест з дитиною, під час якого було встановлено, що очікування дитини не виправдалися, дитина чекала поїздки з батьком.

У справі судова психологічна експертиза щодо причин відмови та можливості тиску на дитину матір'ю або інших близьких родичів, не проводилась, а тому відмова дитини щодо літнього відпочинку є суперечливою та в силу вікових особливостей дитини, об'єктивно не відображає дійсне ставлення дитини до відпустки з батьком.

Судом не встановлено обставин, що дитина з 12 липня 2013 року повністю відмовилась від спілкування з батьком. Таку думку про відмову дитини від спілкування з батьком вперше висловила обвинувачена 01.08.2013 року у своїх письмових поясненнях до ВДВС Куйбишевського РУЮ, однак те, що дитина з 12.07.2013 року до 07.08.2013 року систематично відмовлялась від спілкування з

батьком у дні та часи встановленими рішенням суду, сторонами доказів таких не надано та нічим не підтверджено.

За позицією потерпілого ОСОБА_1 та його представника - адвоката Коломоєць І.В. психоемоційний стан дитини (передневротичний стан та переживання гострого стресу), який був виявлений у ОСОБА_5 після дослідження центру психології з 09.07.2013 року по 20.07.2013 року, є наслідком психічного тиску на дитину зі сторони матері - ОСОБА_3, яка налаштовує дитину проти батька. Позиція захисту навпаки, психоемоційний стан дитини пов'язує із небажанням дитини їхати з батьком на тривалий відпочинок (дві неділі) на море без матері та небажанням дитини спілкуватись з батьком.

На думку суду, між психоемоційним станом дитини та небажанням дитини їхати разом із батьком на двохижневий відпочинок, систематично спілкуватись з батьком, причинно-наслідковий зв'язок відсутній.

Психоемоційний стан дитини міг бути викликаний не тільки в наслідок обставин, про які зазначали сторони судового провадження, а також і в наслідок переживання дитини наслідків розлучення батьків, їх спору щодо участі батька у вихованні дитини, однак у справі відсутні будь-які належні та допустимі докази на підтвердження цього, а тому посилення сторін на ці обставини є їх нічим не підтвердженим припущенням.

Об'єктивно встановити відношення дитини до літнього відпочинку з батьком та систематичних спілкувань з батьком, причину психоемоційного стану дитини, не уявляється можливим через позицію обвинуваченої ОСОБА_3, яка під час розгляду цивільної справи за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_3 про передачу дитини для проживання з батьком, двічі ухилилась від проведення судової психологічної експертизи дитини ОСОБА_5, 2008 р.н., а в ході досудового розслідування кримінального провадження взагалі відмовилась від проведення психологічної експертизи дитини, що підтверджено рішенням Куйбишевського районного суду від 28 січня 2016 року, висновком судово-психологічної експертизи від 29.12.2015 року, заявою обвинуваченої ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) від 20.12.2013 (Т.1 а.с.237).

На пропозицію суду про допит малолітньої ОСОБА_5 в якості свідка щодо причин її відмови від сумісного відпочинку та спілкування з батьком, сторони в судовому засіданні також відмовились.

Сторони кримінального провадження, враховуючи загальні засади кримінального провадження щодо змагальності сторін та свободу в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості, не подали суду клопотань про проведення судово-психологічної експертизи з питань з'ясування психологічного стану дитини, ставлення до батька, бажання дитини бачитись та спілкуватись з ним, з приводу тиску на дитину. При поставленні на обговорення цього питання обвинувачена в судовому засіданні взагалі відмовилась надати дитину для проведення судової психологічної експертизи.

На переконання суду, причини, що послугували поводом для невиконання рішення суду в частині систематичних побачень батька з дитиною два рази на тиждень (щосереди та щосуботи) та спільного двохижневого відпочинку, не є поважними, оскільки рекомендації комісії у складі представників служб у справах дітей Куйбишевської РДА та фахівця із соціальної роботи Куйбишевського РЦ сім'ї, дітей та молоді щодо звернення до психолога з метою з'ясування психоемоційного стану дитини та відношення дитини ОСОБА_5 до літнього відпочинку з її батьком ОСОБА_1 не є розпорядчим документом та не суперечить рішенням суду від 24.10.2012 року, отже необхідність звернення ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) до психолога у період обраний ОСОБА_1 для сумісного відпочинку з дитиною протягом 2 тижнів відповідно до рішення суду не було обов'язковим.

Крім того, нагляд дитини у психолога не носив стаціонарного та триваючого характеру, а становив собою періодичні візити до психолога невеликої тривалості для проведення співбесід та занять з дитиною. Таким чином графік відвідування психолога можна було скласти з урахуванням вимог рішення суду щодо систематичних побачень ОСОБА_1 з донькою ОСОБА_5 щосереди з 16-00 години до 19-00 години, щосуботи з 09-00 години до 18-00 години, без залишення дитини на ніч.

Враховуючи викладене, суд приходить до висновку про неповажність причин невиконання рішення суду, оскільки обвинувачена мала реальну можливість виконати рішення суду, однак умисно цього не робила.

Дослідивши під час розгляду справи та оцінивши усі докази наданими сторонами у їх сукупності та взаємозв'язку, суд прийшов до висновку, що малолітні діти, в силу свого віку (4-5 років), не можуть робити самостійний вибір та їх поведінка корегується під впливом дорослої людини, шляхом надання порад та налаштування на певні дії, а безпосередньо сама ОСОБА_5, ІНФОРМАЦІЯ_7, постійно проживала разом з матір'ю та її близькими родичами, які мають на неї вплив (самими авторитетними для ОСОБА_5 є бабуся ОСОБА_14 та мама відповідно до висновку психолога), а до проведення бесіди (02.07.2013) з приводу тривалого літнього відпочинку дитина мала лише періодичні зустрічі з батьком невеликою тривалістю, під час яких поводитись себе добре, суд приходить до висновку, що вплив батька на дитину виключається, а відмова матері надавати дитину батьку та причини цієї відмови є надуманими, отже поведінка дитини може бути налаштована за допомогою батьків, з якими проживає дитина.

На переконання суду, постанови про закриття кримінального провадження від 11 листопада 2013 року від 12 лютого 2015 року у справі, які пізніше були скасовані прокурором як необґрунтовані (т.1, а.с.243-245), не є доказом невинуватості ОСОБА_3 у вчиненні злочину, передбаченому ч.1 ст.382 КК України.

Органом досудового розслідування ОСОБА_3 також було пред'явлене обвинувачення в тому, що вона всупереч встановленим вимогам судового рішення, діючи умисно, з метою невиконання рішення суду, що набрало законної сили, у встановлені судом дні та часи добровільно не надавала ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5 для спілкування, мотивуючи це тим, що сама ОСОБА_5 не бажає спілкуватися з ОСОБА_1, а судові рішення в частині її зобов'язання надавати дитину в такому випадку, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 ОСОБА_3) не зрозуміле, в зв'язку з чим ОСОБА_1 був вимушений отримати виконавчий лист №0813/1024/2012.

Крім того, ОСОБА_3(з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), обвинувачувалась в тому, що 31 серпня 2013 року, 07 вересня 2013 року, 11 вересня 2013 року, 14 вересня 2013 року, 18 вересня 2013 року, 21 вересня 2013 року, 25 вересня 2013 року, 16 жовтня 2013 року, 23 жовтня 2013 року, 09 листопада 2013 року, 13 листопада 2013 року, 16 листопада 2013 року, 20 листопада 2013 року, 27 листопада 2013 року, 30 листопада 2013 року у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, продовжуючи свої злочинні дії, біля будинку АДРЕСА_6 умисно, з метою не виконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, не надала ОСОБА_1 для спілкування дитину ОСОБА_5

Окрім цього, ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), обвинувачувалась в тому, що 19 жовтня 2013 року знаходячись біля будинку АДРЕСА_6 та 28 грудня 2013 року знаходячись біля будівлі Куйбишевського РВ ГУМВС України в Запорізькій області, у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, продовжуючи свої злочинні дії, діючи умисно, з метою не виконання рішення суду, без поважних причин, не налаштувала дитину ОСОБА_5 для спілкування з ОСОБА_1 та при їх зустрічі не залишила дитину ОСОБА_5 на одинці з ОСОБА_1, чим умисно не виконала рішення суду, що набрало законної сили, в частині її зобов'язання надати дитину для спілкування без її присутності.

Крім того, 12 березня 2014 року ОСОБА_3 (до 16.11.2013 року - ОСОБА_3) обвинувачувалась в тому, що у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, в період часу з 16 години до 19 години, продовжуючи свої злочинні дії за адресами будинок АДРЕСА_6 та квартира АДРЕСА_2, умисно, з метою не виконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, не надала ОСОБА_1 для спілкування дитину ОСОБА_5

Крім того, ОСОБА_3 (до 16.11.2013 року - ОСОБА_3) обвинувачувалась в тому, що в період з 10 липня 2013 року по 12 березня 2014 року всупереч встановленим вимогам судового рішення, діючи умисно, з метою невиконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, у дні та

часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, добровільно не надавала ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5 для спілкування та сумісного відпочинку.

Суд, виходячи з приписів ст.337 КПК України, вважає за необхідне виключити з формулювання обвинувачення, зазначені випадки невиконання рішення суду, виходячи з наступного.

Рішення Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, про зобов'язання ОСОБА_3 надавати дитину ОСОБА_5 для систематичних побачень та сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1 у встановлені судом дні та часи носить немайновий характер та зобов'язує обвинувачену вчинити певні дії.

Умови і порядок виконання рішень судів, що підлягають примусовому виконанню у разі їх невиконання в добровільному порядку, визначено Законом України «Про виконавче провадження».

В силу приписів ст. 2 Закону України "Про виконавче провадження" у редакції, що діяла на час невиконання рішення суду, примусове виконання рішень судів в Україні покладається на Державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України. Так, відповідно до ст. 30 Закону України "Про виконавче провадження" державний виконавець вчиняє дії, спрямовані на добровільне виконання рішення національного суду у встановлений постановою строк, який відповідно до статті 24 цього Закону не може перевищувати семи днів. З наведеного слідує, що обов'язковість виконання рішення виникає з моменту набрання ним законної сили, а протиправна поведінка у зв'язку із невиконанням судового рішення - з моменту його невиконання боржником без поважних причин у встановлений державним виконавцем строк. Отже, протиправна поведінка боржника щодо невиконання рішення національного суду має місце за умови належного повідомлення органом ДВС про відкриття виконавчого провадження, впливу встановленого строку для добровільного виконання судового рішення та, відповідно, ухилення боржника від його виконання на вимогу державного виконавця.

Так, статтею 382 КК України передбачено кримінальну відповідальність за умисне невиконання особою вироку, рішення, ухвали, постанови суду, що набрали законної сили, або перешкоджання їх виконанню.

За змістом цього закону невиконання судового рішення є бездіяльністю, яка означає незастосування особою передбачених законом і цим судовим актом заходів, необхідних для його виконання, за умови, якщо суб'єкт був зобов'язаний і мав реальну можливість виконати цей судовий акт, отже добровільне невиконання рішення суду не є ухиленням від виконання цього рішення, а отримання потерпілим виконавчого листа є його правом, а не обов'язком. Таким чином, у діях ОСОБА_3 відсутній склад злочину щодо добровільного невиконання рішення суду, після набрання рішенням законної сили, в зв'язку з вимушеними діями ОСОБА_1 по отриманню виконавчого листа №0813/1024/2012 та щодо добровільного невиконання рішення суду в період з 10 липня 2013 року по 12 березня 2014 рік.

Разом з цим, суд, виходячи з приписів ст.337 КПК України, вважає за необхідне виключити з формулювання обвинувачення, викладеного в обвинувальному акті, посилання про злочинний намір ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) щодо налаштування за допомогою ОСОБА_9 дитини ОСОБА_5 проти ОСОБА_1, та посилання на не вжиття дій обвинуваченою на рекомендації психолога, оскільки як було встановлено в судовому засіданні психолог ОСОБА_9 проводила лише психологічне дослідження дитини, а невиконання рекомендацій психолога не підтверджено належними та допустимими доказами.

Таким чином, зазначені обставини не знайшло свого підтвердження під час з'ясування обставин та перевірки їх доказами при судовому розгляді справи, та підлягають виключенню з обвинувачення за недоведеністю.

Щодо ненадання дитини обвинуваченою 10 липня 2013 року батьку для спілкування судом встановлено, що дитина в дитячому садку та вдома відсутня, що підтверджено актами державного виконавця, показаннями свідка ОСОБА_11 та потерпілого ОСОБА_1. Однак, при проведенні виконавчих дій не було встановлено місце знаходження обвинуваченої та дитини, поважність причин

їх відсутності вдома та ненадання дитини, відсутні відомості про те, що державний виконавець зв'язувався з обвинуваченою та пропонував їй надати дитину.

Акти державного виконавця від 10.07.2013 року не підтверджують та не спростовують факт ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, таким чином, враховуючи всі обставини справи, досліджені докази в їх сукупності, суд вважає за необхідне виключити із обвинувачення ненадання дитини батьку для спілкування 10 липня 2013 року.

Суд, також вважає за необхідне виключити з формулювання обвинувачення, посилення на продовження фактичного проживання ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) разом з дитиною у будинку АДРЕСА_6, виходячи з наступного.

Обвинувачена ОСОБА_3 в судовому засіданні, під час дослідження доказів, пояснила, що дійсно проживала з дитиною ОСОБА_5 та була зареєстрована у будинку батьків за адресою: АДРЕСА_6, однак 31 липня 2013 року знялась з реєстрації по цій адресі та 01 серпня 2013 року зареєструвалась та фактично переїхала проживати за адресою: АДРЕСА_2. До кінця 2013 року працювала в смт. Куйбишеве в паспортному столі. 19 жовтня 2013 року в смт. Куйбишеве, при спробі передати дитину батьку, була у своїх батьків у гостях.

Потерпілий ОСОБА_1 ці обставини заперечує, пояснив, що обвинувачена тільки перереєструвала місце проживання, з метою невиконання рішення суду, однак фактично продовжила проживати та працювати в смт. Куйбишеве. Це зробила для того, щоб скрити дитину від нього та заплутати суд. Обвинувачена продовжує проживати в АДРЕСА_6 разом із своїми батьками та дитиною. Під час проведення слідчого експерименту в с. Малинівка Володарського району Донецької області мати чоловіка обвинуваченої повідомила, що ОСОБА_33 там не проживає. В 2013 - 2014 році їздив три рази в с. Малинівка Володарського району Донецької області, обвинувачену там не бачив.

Відповідно до показань свідка ОСОБА_6, обвинувачена фактично проживає в АДРЕСА_7, а в с. Малинівка Донецької області ніколи не проживала. Одного разу виїжджали зі слідчим до с. Малинівка, де мати захисника ОСОБА_38 сказала, що вони і тут і там проживають. Вважає, що обвинувачена проживає в смт. Куйбишеве, оскільки працювала в паспортному столі смт. Куйбишева. Відстань від місця роботи смт.Куйбишеве до с. Малинівка приблизно 60-70 км.

Відповідно до показань свідка ОСОБА_29, у вересні 2013 року вона відвідувала дитину за її місцезнаходженням в смт. Куйбишеве. В будинку були дитячі речі, була дитяча кімната, іграшки, фото. Дитина хворіла знаходилась з бабусею, мати була на роботі. Дитина на той час проживала там з матір'ю. Ще проживали бабуся та дідусь. Чоловіка ОСОБА_38 не бачила. В жовтні 2013 року в будинок не заходила, все події відбувались на вулиці. Сім'я обвинуваченої на обліку не перебуває. По факту дитина проживала у бабусі. Дитина відвідувала садочок, на час спілкування хворіла.

Відповідно до акту соціального інспектування № 80, складеного фахівцями Куйбишевського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді встановлено, що на момент інспектування 26 вересня 2013 року ОСОБА_3 проживала з дитиною ОСОБА_5, 2008 року народження в будинку батьків за адресою : АДРЕСА_6.

Відповідно до досліджених в судовому засіданні письмових доказів з органів міграційної служби України, обвинувачена ОСОБА_3 31.07.2013 року знялась з реєстраційного обліку місця проживання за адресою: АДРЕСА_6 та разом із дитиною зареєструвала місце проживання за адресою: АДРЕСА_2.

Відповідно до протоколу проведення слідчого експерименту від 12 березня 2014 року, встановлено, що 12 березня 2014 року о 15-30 години за адресою: АДРЕСА_2 двері квартири відчинила ОСОБА_19, яка повідомила, що ОСОБА_3 з донькою в смт. Куйбишеве.

Відповідно до протоколу проведення слідчого експерименту від 12 березня 2014 року, встановлено, що 12 березня 2014 року з 16-45 до 17-00 годин за адресою: АДРЕСА_6, на стуки ОСОБА_1 з домоволодіння ніхто не вийшов.

Суд відхиляє надані стороною обвинуваченої письмові докази щодо проживання ОСОБА_3 у 2016 році: відповідь Укрпошти від 11.06.2016 року, відповідь виконавчого комітету Куйбишевської селищної ради від 16.05.2016 року, відповіддю Куйбишевської загальноосвітньої школи від 06.09.2016 року, акт державного виконавця від 19.07.2016 року (т.2, а.с.2-3), звернення ОСОБА_3 від 27.11.2015 року до директора Куйбишевської загальноосвітньої школи, до оскільки цей період не стосується періоду обвинувачення.

Суд, оцінюючи зазначені докази, прийшов до висновку, що стороною обвинувачення не надані беззаперечні докази того, що обвинувачена ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) після зняття 31.07.2013 року з реєстраційного обліку за адресою: АДРЕСА_6, продовжила дійсно проживати за цією же адресою. Періодичне перебування обвинуваченою за місцем проживання батьків в смт. Куйбишеве та робота в смт. Куйбишеве не підтверджують її фактичне проживання по цій адресі, а тому зазначені обставини підлягають виключенню з обвинувачення за недоведеністю.

На доведення випадків ухилення ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) від виконання рішення суду 31 серпня 2013 року, 07 вересня 2013 року, 11 вересня 2013 року, 14 вересня 2013 року, 18 вересня 2013 року, 21 вересня 2013 року, 25 вересня 2013 року, 16 жовтня 2013 року, 23 жовтня 2013 року, 09 листопада 2013 року, 13 листопада 2013 року, 16 листопада 2013 року, 20 листопада 2013 року, 27 листопада 2013 року, 30 листопада 2013 року, біля будинку АДРЕСА_6 стороною обвинувачення надані наступні докази:

Протокол огляду від 18 грудня 2013 року, відповідно до якого оглянуто та вилучено п'ять дисків для лазерних систем зчитування, наданих потерпілим ОСОБА_1 із відеозаписами випадків невиконання обвинуваченою рішення суду та нормального відношення дитини до батька.

Протокол огляду від 27 грудня 2013 року одного диску для лазерних систем зчитування, наданого потерпілим ОСОБА_1, відповідно до якого диск містить відео файли за 05.11.2013 року та за 17.11.2013 року із записом дня народження ОСОБА_6, на якому дитина - ОСОБА_5 сидить на руках бабусі ОСОБА_6 та танцює з нею.

Протокол огляду від 19 березня 2014 року чотирьох дисків для лазерних систем зчитування, наданих потерпілим ОСОБА_1, відповідно до яких диски містять відео файли за 28.09.2013 року, 26.10.2013, 09.10.2013, 02.10.2013, 16.10.2013, 05.10.2013, 26.10.2013, 25.09.2013, 16.11.2013, 30.11.2013, 23.11.2013, 20.11.2013, 27.11.2013, 13.11.2013, 23.10.2013, на яких автомобіль під'їжджає до воріт будинку АДРЕСА_6 з автомобілю виходить ОСОБА_1 підходить до закритих воріт будинку, стукає, чекає деякий час біля воріт, після чого сідає в автомобіль їде.

Протокол огляду від 03 липня 2014 року диску для лазерних систем зчитування, який вилучений у потерпілого ОСОБА_1, який містить відео файли за 11.06.2014 року, 25.06.2014, на яких автомобіль під'їжджає до воріт будинку АДРЕСА_6 з автомобілю виходить ОСОБА_1 підходить до закритих воріт будинку, стукає, з двору ніхто не виходить.

Протокол огляду від 07 вересня 2014 року, відповідно до якого оглянуто та вилучено один диск для лазерних систем зчитування, наданих потерпілим ОСОБА_1 із відеозаписами випадків невиконання обвинуваченою рішення суду.

Речові доказ - дев'ять дисків для лазерних систем зчитування, які досліджені в судовому засіданні.

Допитаний в судовому засіданні Свідок ОСОБА_35 показав, що перебуває у дружніх відносинах з потерпілим, під час перебування сторін у шлюбні спільно спілкувались. Відомо, що між обвинуваченою та потерпілим конфліктна ситуація з приводу побачень з дитиною. В серпні 2013 року потерпілий попросив його в якості свідка бути присутнім під час того, як він забирає дитину, щоб не було конфліктних ситуацій. Разом з потерпілим їздив 7-10 разів. Також була присутня мати потерпілого - ОСОБА_6 Чотири рази приїжджали в вересні 2013 року та приїжджали в жовтні 2013 року за місцем проживання обвинуваченої в смт. Куйбишеве. Першого разу, це було приблизно 31.08.2013 року, точну дату не пам'ятає, можливо плутає з подією, яка відбувалась в іншу дату, приїхали до дому обвинуваченої, де вийшла бабуся обвинуваченої та сама обвинувачена, після чого між ними з потерпілим ОСОБА_1 відбулась сварка. Він сидів в машині, сварки не чув. Дитину не дали, причину по якій не дали дитину потерпілий не пояснював. Потім приїжджали 04.09.2013 року,

07.09.2013 року, 21.09.2013 року в суботи та середи, однак ворота будинку були закриті. Чому обвинувачена не надавала дитину не відомо. Потерпілий дзвонив на мобільний телефон обвинуваченій в ті дні, коли вони приїжджали за дитиною, однак обвинувачена не брала трубку. Між сторонами агресивні відносини внаслідок розлучення. Обвинувачена агресивно виражалась на потерпілого.

Допитаний в судовому засіданні свідок ОСОБА_28 показала, що є сусідом сім'ї ОСОБА_1. Три рази їздила з ОСОБА_6, коли вони брали дитину, однак двері ніхто не відчинив. 11 вересня 2013 року (середа), 14 вересня 2013 року (субота), 18 вересня 2013 року (середа) приїжджали до місця проживання обвинуваченої в АДРЕСА_6. Стукали у двері, потерпілий дзвонив по телефону обвинуваченій, однак вона не відповіла. Були присутні потерпілий, його мати - ОСОБА_6 та вона. Їй відома, що літом 2013 року до моря дитина надавалась, потім ні. З якої причини не надають дитину не відомо, ОСОБА_6 казав, що дівчинка не хоче. ОСОБА_6 характеризує з хорошої сторони, дитину не ображали, в нею була своя кімната. Цій родині можна довірити дитину.

Оцінюючи зазначені докази, суд приходять до висновку, що вони не підтверджують та не спростовують факту ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, а враховуючи те, що ОСОБА_3 була зареєстрована за адресою: АДРЕСА_6, однак 31 липня 2013 року знялась з реєстрації по цій адресі та фактично переїхала проживати за адресою: АДРЕСА_2, однак періодично перебувала в смт. Куйбишеве, тому обвинувачення ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3) щодо ненадання ОСОБА_1 для спілкування дитину ОСОБА_5 31 серпня 2013 року, 07 вересня 2013 року, 11 вересня 2013 року, 14 вересня 2013 року, 18 вересня 2013 року, 21 вересня 2013 року, 25 вересня 2013 року, 16 жовтня 2013 року, 23 жовтня 2013 року, 09 листопада 2013 року, 13 листопада 2013 року, 16 листопада 2013 року, 20 листопада 2013 року, 27 листопада 2013 року, 30 листопада 2013 року за адресою: АДРЕСА_6, підлягає виключенню за недоведеністю.

Щодо обвинувачення ОСОБА_3 (з 16.11.2013 року - ОСОБА_3), щодо ненадання дитини для спілкування батьку 19 жовтня 2013 року біля будинку АДРЕСА_6 та 28 грудня 2013 року біля будівлі Куйбишевського РВ ГУМВС України в Запорізькій області, у дні та часи встановлені рішенням Куйбишевського районного суду Запорізької області від 24.10.2012 року, воно теж підлягає виключенню, оскільки із досліджених доказів: протоколу проведення слідчого експерименту від 28 грудня 2013 року (т.1, а.с.183), відеозаписами наданими стороною захисту та обвинувачення про події 19.10.2013 року щодо передачі дитині ОСОБА_1, показанням ОСОБА_29, про те, що в жовтні 2013 року до служби звернулась обвинувачена ОСОБА_3 та запропонувала бути присутніми при передачі дитини та зробити висновок про психоемоційний стан дитини. В суботу 19 жовтня 2013 року зранку були присутні при передачі дитини, спостерігали. Обидві сторони фіксували на відео. Приїхав батько, дитина не хотіла не з ким спілкуватись, сердилась. Обвинувачена вмовляла дитину поїхати з татом. Батько спілкувався з дитиною, однак дитина психувала, із сльозами убігла у двір будинку. Вона рекомендувала ОСОБА_3 звернутись до фахівців для корекції поведінки дитини, оскільки корекцією поведінки дітей вони не займаються.

Оцінюючи зазначені докази, суд приходять до висновку, що обвинувачена ОСОБА_3 фактично виконала вимоги рішення суду, отже 19 жовтня 2013 року біля будинку АДРЕСА_6 та 28 грудня 2013 року біля будівлі Куйбишевського РВ ГУМВС України в Запорізькій області, надала батьку ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5 для побачення, однак спілкування не відбулось по причинам, що не залежали від неї, а тому обвинувачення в цій частині підлягає виключенню у зв'язку із відсутністю в діях ОСОБА_3 складу та події злочину.

Також, суд вважає за необхідне виключити з формулювання обвинувачення випадок невиконання рішення суду від 12 березня 2014 року. Так стороною обвинувачення надані протоколи проведення слідчого експерименту від 12 березня 2014 року за адресою: АДРЕСА_2 та за адресою: АДРЕСА_6, відповідно до яких у дні та часи встановлені рішенням суду місце перебування обвинуваченої не було встановлено. Зазначені докази не підтверджують та не спростовують факт ухилення обвинуваченої від виконання рішення суду, а тому обвинувачення у зазначеній частині підлягає виключенню за недоведеністю.

Суд вважає хибною позицію захисника про незаконну зміну обвинувачення, оскільки відповідно за змістом п.5 ч.2 ст.36, ч.2 ст.337, ч. ст.338 КПК України змінити обвинувачення в суді є правом

прокурора, у зв'язку з чим суд або учасники судового провадження не можуть заборонити або перешкодити прокурору реалізувати це право. Безпідставне ненадання або необґрунтоване обмеження часу для вирішення питання щодо зміни прокурором обвинувачення в суді є істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону.

Також хибною є позиція захисника про те, що в зазначеному кримінальному провадженні за обвинуваченням за ч. ст.382 КК України помилково визначений потерпілий, оскільки за змістом ст.55 КПК України потерпілим у кримінальному провадженні може бути фізична особа, якій кримінальним правопорушенням завдано моральної, фізичної або майнової шкоди, незалежно від виду складу злочину. ОСОБА_1 був залучений в якості потерпілого органом досудового розслідування як особа, якій незаконними діями завдана шкода в наслідок невиконання рішення суду.

Щодо не встановлення дати вчинення злочину, судом зазначається наступне.

Злочин, передбачений статтею 382 КК України є злочином з формальним складом, тобто є закінченим з моменту бездіяльності (невиконання) судового рішення та набуває тривалого характеру. Крім того, для наявності складу ст.382 КК України не потрібно, щоб невиконання судового рішення було злісним (систематичне невиконання).

За змістом цього закону невиконання судового рішення є бездіяльністю, яка означає незастосування особою передбачених законом (Сімейним кодексом України) і цим судовим актом заходів, необхідних для його виконання, за умови, якщо на цю особу покладено обов'язок і вона має реальну можливість виконати цей судовий акт.

При цьому невиконання може мати і характер ухилення, коли особа відкрито не відмовляється від виконання судового рішення, однак діє так, що фактично унеможлиблює його виконання (завуальована форма).

Судом встановлено, що ОСОБА_3 діючи умисно, з метою невиконання рішення суду, що набрало законної сили, без поважних причин, у встановлені судовим рішенням дні та часи, 12.07.2013 року відмовилась надати ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5, 2008 року народження для спільного відпочинку протягом двох тижнів у літні період з 12.07.2013 року по 25.07.2013 року та 13.07.2013 року, 17.07.2013 року, 24.07.2013 року, 31.07.2013 року, 07.08.2013 року відмовилась надати ОСОБА_1 дитину ОСОБА_5, 2008 року народження для систематичних побачень.

Суд не враховує позицію захисника - адвоката ОСОБА_38 та вважає її хибною щодо відсутності місця скоєння злочину через відсутність у судовому рішенні визначення місця виконання цього рішення.

Виконання судового рішення є невід'ємною складовою права кожного на судовий захист і справедливий суд (пункт 1 ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод), та охоплює, зокрема, визначений у законі комплекс дій, спрямованих на захист і поновлення порушених прав, свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави.

В силу приписів ст. 124 та ст. 129 Конституції України, судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Згідно із ст. 14, 368 Цивільного процесуального кодексу України, рішення, ухвала і постанова суду або судді, що набрали законної сили, є обов'язковими для всіх органів, підприємств, установ, організацій, службових осіб та громадян і підлягають виконанню на всій території України. За кожним судовим рішенням, яке набрало законної сили, за заявою осіб, на користь яких воно ухвалене, видається один виконавчий лист.

Виконання рішень судів здійснюється відповідно до Закону України "Про виконавче провадження".

Конституційний Суд України у рішенні від 26.06.2013 р. за № 5-рп/2013 також зазначив, що виконання судового рішення є невід'ємною складовою права кожного на судовий захист, невиконання судового рішення загрожує сутності права на справедливий розгляд судом. В контексті викладеного суд зазначає, що право на судовий захист є конституційною гарантією прав і свобод людини і

громадянина, а обов'язкове виконання судових рішень - складовою права на справедливий судовий захист.

Враховуючи викладене, на переконання суду, не визначення в судовому рішенні місця його виконання - місця надання дитини, не свідчить про його недійсність або неконкретність та не є підставою для невиконання цього рішення, оскільки обов'язок обвинуваченої надавати дитини батьку від місця виконання рішення не залежить.

Відповідно до ст. 20. Закону України «Про виконавче провадження» (місце виконання рішення), виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. У разі якщо боржник є юридичною особою, то виконання провадиться за місцезнаходженням його постійно діючого органу або майна. Право вибору місця виконання між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії з виконання рішення на території, на яку поширюються їх функції, належить стягувачу.

Виконання рішення, яке зобов'язує боржника вчинити певні дії, здійснюється державним виконавцем за місцем проведення таких дій.

Таким чином, термін «місце виконання рішення» у даній статті означає, насамперед, територіальну підвідомчість, отже встановлює територіальний орган державної виконавчої служби, який за законом уповноважений здійснити виконавче провадження при виконанні рішення.

Оскільки боржник - ОСОБА_3 проживала за адресою: АДРЕСА_6, що підтверджувалось виконавчим листом № 0813/1024/2012, то рішення суду виконувалось державним виконавцем ВДВС Куйбишевського РУЮ, а тому відповідно виконавчі дії проводились за місцем проживання боржника, де були встановлені факти невиконання рішення суду. Таким чином, визначення в обвинувальному акті місця вчинення злочину - АДРЕСА_6 відповідає встановленим обставинам у справі.

Також не заслуговує на увагу позиція захисника - адвоката ОСОБА_38 про те, що рішенням не встановлено спосіб в який обвинувачена повинна надавати дитину.

На думку суду, зазначена позиція захисту є надуманою.

Поняття «спосіб і порядок» виконання судового рішення мають спеціальне значення, яке розраховане на виконавче провадження. Вони означають визначену рішенням суду послідовність і зміст вчинення виконавчих дій державним виконавцем. Спосіб виконання судового рішення - це спосіб реалізації та здійснення способу захисту, що встановлено ст. 16 ЦК України. Таким чином, способом виконання судового рішення Куйбишевського районного суду від 24 жовтня 2012 року є зобов'язання ОСОБА_3 надавати дитину ОСОБА_5 для систематичного спілкування та сумісного відпочинку з батьком ОСОБА_1

Крім того, відповідно до ст.153 Сімейного кодексу України мати, батько та дитина мають право на безперешкодне спілкування між собою, крім випадків, коли таке право обмежене законом.

Зі змісту ч.ч.2,3ст.157 Сімейного кодексу України випливає, що той із батьків, хто проживає окремо від дитини, зобов'язаний брати участь у її вихованні і має право на особисте спілкування з нею. А той із батьків, з ким проживає дитина, не має права перешкоджати тому з батьків, хто проживає окремо, спілкуватися з дитиною та брати участь у її вихованні, якщо таке спілкування не перешкоджає нормальному розвитку дитини.

Згідно ч.1 ст.159 Сімейного кодексу України, якщо той з батьків з ким проживає дитина, чинить перешкоди тому з батьків, хто проживає окремо, у спілкуванні з дитиною та її вихованні, другий з батьків має право звернутися до суду з позовом про усунення цих перешкод.

Право на спілкування з дитиною та участі у її вихованні того з батьків, хто проживає окремо від дитини, кореспондує обов'язок того, з ким проживає дитина, не чинити перешкод у здійсненні свого права.

Відповідно до ст. ст. 11, 15 Закону України "Про охорону дитинства", кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї разом з батьком або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. Батько і мати мають рівні права та обов'язки щодо своїх дітей. Предметом основної турботи та основним обов'язком батьків є забезпечення інтересів своєї дитини. Дитина, яка проживає окремо від батьків або одного з них, має право на підтримання з ними регулярних особистих стосунків і прямих контактів. Батьки, які проживають окремо від дитини, зобов'язані брати участь у її вихованні і мають право спілкування з нею, якщо судом визнано, що таке спілкування не перешкоджатиме нормальному вихованню дитини.

В судовому засіданні не встановлено, що дії батька перешкоджали нормальному розвитку та виховання дитини, навпаки, надані до суду докази: відеозапис з дня народження бабусі, показання свідків ОСОБА_23, ОСОБА_6, ОСОБА_28, які бачили нормальне спілкування доньки з батьком, дані служби у справах дітей про ОСОБА_1, який добре характеризується у побуті, хоче і може займатися вихованням доньки, в цілому добре характеризують потерпілого. Ніяких даних про застосування насильства, в тому числі до рідної доньки, неналежного виховання та негативного впливу на доньку, не встановлено.

Обвинувачена ОСОБА_3 в порядку цивільного судочинства з позовами про обмеження чи заборону батька на спілкування з дитиною, зміну порядку виконання судового рішення, до суду не зверталась, що не припиняє обов'язкове виконання рішення. Докази того, що спілкування з ОСОБА_1 перешкоджає нормальному вихованню та розвитку ОСОБА_5 відсутні.

Доводи захисту про відсутність у обвинуваченої реальної можливості виконання рішення Куйбишевського районного суду від 24 жовтня 2012 року, згідно якого його було зобов'язано надавати дитину через небажання дитини спілкуватись з батьком є безпідставними та надуманими, свого підтвердження в ході розгляду справи не знайшли та спростовуються дослідженими судом доказами.

Про умисел обвинуваченої ОСОБА_3 на невиконання (ухилення від виконання) судового рішення, що набрало законної сили, свідчать характер та послідовність її дій (бездіяльності), встановлених під час судового розгляду, зокрема, припинення відвідувань дитячого садка «Тополька», за місцем знаходження якого в добровільному порядку обвинуваченою виконувалось рішення суду в частині систематичних побачень батька з дитиною, не повідомлення батька дитини та державного виконавця про відвідування дитиною психолога завчасно до початку проведення психологічного дослідження та не надання графіку таких відвідувань, під час відвідування психолога, не надання дитини батьку у дні та часи, встановлені рішенням суду, при наявності можливості самостійно встановлювати дні зустрічей дитини з психологом, не надання батьку дитини для систематичних короточасних побачень всупереч отриманим рекомендацій психолога в інтересах дитини вести розмови з нею про наступні зустрічі з батьком, про користь забирати дитину ОСОБА_1 на декілька годин (2-3) для спілкування з дитиною, відмова на прохання психолога зустрітись разом для налагодження відношень доньки до ОСОБА_1, систематична відмова надавати дитину батьку для сумісного відпочинку та спілкування 12 липня 2013 року, 13 липня 2013 року, 17 липня 2013 року, 24 липня 2013 року, 31 липня 2013 року та 07 серпня 2013 року, неповідомлення батька дитини та державного виконавця про місцезнаходження дитини в ході проведення виконавчих дій, зміна власного місця реєстрації та фактичного проживання та дитини, та не повідомлення про це батька та державного виконавця.

Цілеспрямованість дій обвинуваченої в їх сукупності свідчить про умисел ОСОБА_3 на невиконання (ухилення від виконання) судового рішення, що набрало законної сили та в цілому вказує на усунення батька від виховання його дитини, отже обвинуваченою вчинені планомірні, усвідомлені дії, які вказують на ухилення та небажання виконувати рішення суду.

Разом з тим, слід зазначити, що обвинувачена ОСОБА_3 в суді не заперечувала, що вона не надавала потерпілому ОСОБА_1 дитину для сумісного відпочинку та систематичних побачень 12 липня 2013 року, 13 липня 2013 року, 17 липня 2013 року, 24 липня 2013 року, 31 липня 2013 року та 07 серпня 2013 року.

Суд враховує також поведінку обвинуваченої ОСОБА_3 після вчинення злочину, а саме її звернення 27.11.2015 року до директора школи, в якій на теперішній час навчається ОСОБА_5, 2008 року

народження із листом про не сприяння побачень батька ОСОБА_1 та бабусі ОСОБА_6 з дитиною в період начального процесу та в перервах між уроками, а також визначення кола осіб з членів її сім'ї, яким дозволено забирати дитину зі школи, що свідчить про послідовність дій та усвідомленість поведінки обвинуваченої, направлених на перешкоджання законному праву ОСОБА_1 як батька брати участь у вихованні дитини, що суперечить вимогам ст.157 Сімейного Кодексу України та рішенню суду, а також порушує і право дитини на її спілкування з батьком.

При таких обставинах, суд вважає, що доводи сторони захисту про відсутність умислу на ухилення від виконання рішення суду являються необґрунтованими, обвинувачена ОСОБА_3 діяла з прямим умислом, а саме усвідомлювала суспільну небезпечність свого діяння та бажала це діяння вчинити, а тому кваліфікація її дій за ч.1 ст.382 КК України є правильною.

Оцінюючи досліджені докази, суд приходить до висновку про наявність у діях ОСОБА_3 мотиву у вигляді помсти через особисті тривалі неприязні стосунки, у зв'язку із розірванням шлюбу та через спір з приводу участі батьків та їх близьких родичів у вихованні та спілкуванні з малолітньою дитиною.

Невизнання ОСОБА_3 своєї вини за пред'явленим обвинуваченням суд вважає як захисну версію обвинувачуваної.

При встановлених обставинах, оцінюючи усі зібрані під час судового провадження докази з точки зору належності та допустимості, суд вважає, що винуватість ОСОБА_3 у вчиненні інкримінованого злочину в судовому засіданні доведена повністю і зібраних доказів достатньо для визнання її винною.

Ці докази свідчать про те, що ОСОБА_3 умисно не виконала рішення суду, що набрало законної сили, тому суд прийшов до висновку про правильність кваліфікації дій обвинуваченої за ч.1 ст.382 КК України.

При призначенні покарання обвинуваченому ОСОБА_3 суд враховує характер і ступінь суспільної небезпеки скоєного, що нею вчинено злочини середньої тяжкості.

З даних про особу обвинуваченої ОСОБА_3 випливає, що вона має визначене і постійне місце проживання, характеризується задовільно, має на утриманні двох малолітніх дітей, на даний час не працює, перебуває у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, раніше не судима.

Обставинами, що пом'якшують покарання ОСОБА_3, суд враховує вчинення злочину в стані вагітності та перебування на утриманні жінки малолітньої дитини.

Обставин, що обтяжують покарання ОСОБА_3, суд не знаходить.

З урахуванням наявності обставин, які пом'якшують покарання, за відсутності обставин, що обтяжують покарання, враховуючи особу обвинуваченої, яка в цілому по матеріалах справи характеризуються добре, керуючись ст.ст.53,65-67 КК України, знаходить можливим призначити ОСОБА_3 покарання у виді штрафу.

При цьому, з урахуванням наявності декількох обставин, які пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого злочину, враховуючи особу обвинуваченої, яка вперше притягується до кримінальної відповідальності, її матеріальний стан, суд керуючись ст.69 КК України, знаходить можливим за ч.1 ст.382 КК України призначити ОСОБА_3 основне покарання, нижче від найнижчої межі, встановленої в санкції ч.1 ст.382 КК України, у виді штрафу в межах розміру, передбаченого для такого виду покарання в Загальній частині цього Кодексу, яке буде необхідним і достатнім для її виправлення і попередження нових злочинів.

В судовому засіданні ОСОБА_3 про застосування щодо неї положень Закону України «Про амністію у 2014 році» відмовилась, відповідних клопотань не заявила.

У кримінальній справі потерпілим ОСОБА_1 був пред'явлений цивільний позов до обвинуваченої ОСОБА_3 про відшкодування матеріальної шкоди в сумі 5 000 гривень та моральної шкоди в сумі 40 000 грн., заподіяних злочином, та стягнення понесених витрат на правову допомогу в сумі 3000 грн.

Ухвалою Куйбишевського районного суду Запорізької області від 02 серпня 2016 року цивільний позов потерпілого ОСОБА_1 був залишений без руху, у зв'язку із невідповідністю позову вимогам ст.119 ЦПК України, та в подальшому ухвалою Куйбишевського районного суду Запорізької області від 16 серпня 2016 року визнаний неподаним та повернутий потерпілому.

12 серпня 2016 року та 16 серпня 2016 року потерпілий ОСОБА_1 звернувся до суду з клопотанням про відшкодування процесуальних витрат у кримінальному провадженні на правову допомогу в загальній сумі 9500 гривень.

Відповідно до п.1 ст.118 КПК України витрати на правову допомогу є процесуальними витратами.

Питання про розподіл процесуальних витрат повинно вирішуватися згідно правил, передбачених ст.124 КПК України.

Частиною 1 статті 124 КПК України передбачено, що у разі ухвалення обвинувального вироку суд стягує з обвинуваченого на користь потерпілого всі здійснені ним документально підтвержені процесуальні витрати.

На підтвердження понесення процесуальних витрат на правову допомогу потерпілий ОСОБА_1 суду надав: договір про надання правової допомоги № 61/2013 від 03 жовтня 2013 року, договір про надання правової допомоги № 61/2014 від 03 листопада 2014 року, які були укладені з адвокатом Лищенко С.С., квитанції до прибуткового касового ордеру за договором про надання правової допомоги № 61 від 03 грудня 2013 року - № 1 від 16.02.2014 року в сумі 800 гривень, № 3 від 20.04.2014 року в сумі 500 гривень, №7 від 05.07.2014 року в сумі 1200 гривень, №7 від 09.09.2014 року в сумі 1000 гривень, та квитанцію до прибуткового касового ордеру за договором про надання правової допомоги №61 від 03 грудня 2014 року №5 від 24.11.2014 року в сумі 1000 гривень, а також договір про надання правової допомоги №07/2015 від 22 жовтня 2015 року, який був укладений з адвокатом Коломоєць І.В., квитанцію до прибуткового касового ордеру за договором про надання правової допомоги №07/2015 від 22 жовтня 2015 року №3 від 16.08.2015 року в сумі 5000 гривень та розрахунок суми за надану правову допомогу потерпілому ОСОБА_1 в кримінальній справі за обвинуваченням ОСОБА_3 станом на 16.08.2016 року (т.1, а.с.30,33,41-48,99-101).

Дослідивши надані документи, суд приходить до висновку про часткове задоволення клопотання потерпілого про стягнення процесуальних витрат на правову допомогу, оскільки квитанції про сплату витрат на правову допомогу на загальну суму 4500 гривень, що здійсненні ОСОБА_1 на користь адвоката Лищенко С.С., були сплачені не за договором про надання правової допомоги у кримінальному провадженні № 61/2013 від 03 жовтня 2013 року та договору № 61/2014 від 03 листопада 2014 року, а здійсненні за іншими договорами №61 від 03 грудня 2013 року та №61 від 03 грудня 2014 року, які потерпілим суду не надані та у зв'язку з чим зазначені договори укладались також не відомо. Таким чином, потерпілим не доведено, що ним понесені витрати по цьому кримінальному провадженню по наданим договорам про надання правової допомоги №61/2013 від 03 жовтня 2013 року та №61/2014 від 03 листопада 2014 року.

З урахуванням вимог ст.ст.118,120,124 КПК України суд має підстави для стягнення з обвинуваченої ОСОБА_3 на користь потерпілого ОСОБА_1 процесуальні витрати на правову допомогу в сумі 5000 грн., які підтвержені договором про надання правової допомоги із адвокатом Коломоєць І.В., належно оформленою квитанцією та розрахунком витрат.

Долю речових доказів слід вирішити відповідно до вимог ст.100 КПК України.

Відносно обвинуваченої ОСОБА_3 запобіжний захід не обирався, підстав для обрання запобіжних заходів не встановлено.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст.368,370 КПК України, суд -

У Х В А Л И В :

ОСОБА_3 визнати винуватою у пред'явленому обвинуваченні за ознаками злочину, передбаченого ч.1 ст.382 КК України та призначити покарання із застосуванням ст.69 КК України у виді штрафу в розмірі 510 гривень.

Запобіжний захід відносно **ОСОБА_3** до набрання вироку законної сили,- не застосовувати.

Речові докази: дев'ять дисків для лазерних систем зчитування, що знаходяться в матеріалах кримінального провадження, - залишити при матеріалах справи.

Стягнути з ОСОБА_3 на користь ОСОБА_1 процесуальні витрати на правову допомогу в сумі 5000 (п'ять тисяч) гривень.

На вирок учасниками судового провадження можуть бути подані апеляційні скарги до апеляційного суду Запорізької області через суд першої інстанції - Куйбишевський районний суд Запорізької області протягом тридцяти днів з моменту його проголошення.

Вирок суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

Суддя :   Р.С.Солодовніков